

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2017r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Ewa Gregajtys

Sędziowie: SA – Marzanna A. Piekarska-Drażek

SA – Marek Czecharowski (spr.)

Protokolant: – st. sekr. sąd. Łukasz Jachowicz

przy udziale Prokuratora Wojciecha Skóry

po rozpoznaniu w dniu 31 maja 2017 r.

sprawy

1. R. P. (1) s. J. i H. z d. S. urodz. (...) w N. oskarżonego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 9 grudnia 2011 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. x2;
2. A. K. (1) s. L. i R. z d. Ż. urodz. (...) w N. oskarżonego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 9 grudnia 2011 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. x2;
3. A. R. (1) s. M. i W. z d. R. urodz. (...) w N. oskarżonego z art. 55 ust. 3 w zbiegu z art. 64 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 9 grudnia 2011 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz z art. 56 ust. 3 k.k. ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 9 grudnia 2011 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
4. E. S. (1) s. S. i E. z d. Z. urodz. (...) w P. oskarżonego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 9 grudnia 2011 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. x2;
5. P. K. (1) s. R. i D. z d. R. urodz. (...) w N. oskarżonego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 9 grudnia 2011 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. x2;
6. P. S. (1) s. W. i A. z d. G. urodz. (...) w W. oskarżonego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 9 grudnia 2011 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. x2 oraz z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 w zb. z art. 61 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 9 grudnia 2011 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
7. P. K. (2) s. W. i B. z d. D., urodz. (...) w N., oskarżonego z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed

dniem 9 grudnia 2011 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 9 grudnia 2011 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., z art. 286 § 2 k.k. oraz z art. 291 § 1 k.k.;

8. M. P. (1) s. R. i M. z d. J., urodz. (...) w N. oskarżonego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 9 grudnia 2011 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.;

9. K. D. (1) s. D. i K. z d. Ł. urodz. (...) w N. oskarżonego z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 9 grudnia 2011 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych i prokuratora ad. 4 tj. oskarżonego E. S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 13 stycznia 2016 r. sygn. akt XII K 8/13

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

I. w odniesieniu do oskarżonych R. P. (1) i E. S. (1) w punktach 6 i 25 wyroku eliminuje nazwisko T. B. i w to miejsce wpisuje określenie „z ustaloną osobą”;

II. w odniesieniu do oskarżonego A. R. (1) z pkt 20 wyroku eliminuje stwierdzenie „po uprzednim jej zaborze nieustalonej osobie”, a z podstawy prawnej skazania i wymiaru kary art. 64 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz art. 11 § 2 i 3 k.k.;

III. w odniesieniu do oskarżonego E. S. (1):

1. uchyla orzeczenie o karach łącznych pozbawienia wolności i grzywny (pkt 27 wyroku),

2. jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt 25 i 26 wyroku obniża do wysokości 2 (dwa) lata każda z nich,

3. w pkt 26 wyroku obniża liczbę stawek dziennych wymierzonej grzywny do 360 (trzysta sześćdziesiąt) stawek,

4. w pozostałej zaskarżonej części wyrok wobec oskarżonego E. S. (3) utrzymuje w mocy,

5. na podstawie art. 85 i 86 § 1 i 2 k.k. orzeka wobec E. S. (1) kary łączne 2 (dwa) lata pozbawienia wolności oraz 480 (czteryście osiemdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając równowartość jednej stawki dziennej w kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych,

6. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu E. S. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 30 stycznia 2012 r. do dnia 6 maja 2013 r.;

IV. tenże wyrok wobec oskarżonych: R. P. (1), A. K. (1), A. R. (1), P. K. (1), P. S. (1), P. K. (2), M. P. (1) i K. D. (1) utrzymuje w mocy;

V. zwalnia oskarżonych: R. P. (1), A. K. (1), A. R. (1), E. S. (1), P. K. (1), P. S. (1), P. K. (2), M. P. (1) i K. D. (1) od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa;

VI. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. adw. J. J. (2), P. L., S. W., M. C., P. J. i P. M. - Kancelarie Adwokackie w W., kwoty po 1.033,20 (jeden tysiąc trzydzieści trzy złote i 20/100), zaś na rzecz adw. A. B. – Kancelaria Adwokacka w W., kwotę 885,60 (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych i 60/1000) w tym 23% VAT za obronę z urzędu wykonywaną przed Sądem Apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Oskarżeni R. P. (1), A. K. (1), A. R. (1), E. S. (1), P. K. (1), P. S. (1), P. K. (2), M. P. (1) i K. D. (1) odpowiadali za przestępstwa określone w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. (niektórzy z nich także za szereg innych czynów z kodeksu karnego) wspólnie z innymi jeszcze oskarżonymi a mianowicie A. K. (2) (zmarł w toku procesu 8 września 2014 r.), S. C. (1) (nie wywiódł apelacji), T. B. (sprawa tego oskarżonego w postępowaniu odwoławczym została wyłączona i przekazana do odrębnego rozpoznania – postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 31 maja 2017 r. k. 18288), M. S. (wyrok uniewinniający tego oskarżonego nie został zaskarżony) i Z. N. (zmarł w toku postępowania międzyinstancyjnego 19 maja 2016 r. k. 18081; postępowanie co do zmarłego umorzono postanowieniem Sądu Apelacyjnego z dnia 21 marca 2017 r. k. 18232).

Wymienionym na wstępie oskarżonym zostały postawione następujące zarzuty.

R. P. (1) został oskarżony o to, że:

IX. okresie od stycznia do kwietnia 2009 roku daty bliżej nieustalonej w N. i P., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, w ten sposób, że z innymi ustalonymi osobami nabył od ustalonej osoby co najmniej 2 kg amfetaminy w cenie 5,5 tys. zł za 1 kg celem dalszej jej odsprzedaży, który to następnie narkotyk z uwagi na nieodpowiednią jakość zwrócono sprzedającym; przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne;

tj. o czyn z art. 56 ust 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

X. w okresie od czerwca do września 2010 roku dat bliżej nieustalonych w N., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci kokainy, w ten sposób, że nabył od ustalonej osoby co najmniej 50 g kokainy w cenie 100 zł za 1 g celem dalszej jej odsprzedaży; który to następnie narkotyk z uwagi na nieodpowiednią jakość zwrócono sprzedającym; przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne;

tj. o czyn z art. 56 ust 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

XI. w okresie od czerwca do września 2010 roku, dat bliżej nieustalonych

w N., działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci haszyszu w ilości co najmniej 1 kg w ten sposób, że nabył od ustalonej osoby w toku dwóch transakcji jednorazowo po 0,5 kg haszyszu w cenie 7 tys. zł za 1 kg celem dalszej jej odsprzedaży, przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne; **tj. o czyn z art. 56 ust 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k.;**

XII. w bliżej nieustalonych dniach w okresie od października 2010 roku do stycznia 2011 roku w N. działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, wbrew przepisom ustawy, w celu

osiągnięcia korzyści majątkowej, brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowej w postaci mefedronu o wadze 100 gramów w ten sposób, że wskazany narkotyk nabył w dwóch partiach po 50 g każda w cenie po 50 zł za 1 g, raz od ustalonej osoby, a drugi raz od P. S. (1) celem dalszej odsprzedaży; przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne;

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

A. K. (1) został oskarżony o to, że:

XVII. w okresie od czerwca 2005 roku do stycznia 2006 roku w P. na posesji nr (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci marihuany w ilości co najmniej 75 kg, w ten sposób, że przechowywał ukryte w stodole na posesji a przywiezione z Holandii w co najmniej 15 partiach po co najmniej 5 kg jednorazowo w/w środki odurzające celem dalszej jej odsprzedaży w cenie 15,5 tys. zł za 1 kg otrzymując z tego tytułu wynagrodzenie w kwocie 2-3 tys. zł miesięcznie;

tj. o czyn z art. 56 ust 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii;

XVII. w okresie od października 2006 roku do lipca 2007 roku w P. na posesji nr (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości co najmniej 800 kg w ten sposób, że przechowywał ukryte w budynku gospodarczym tzw. „komórcze” na posesji zapakowane w opakowania proszku do prania wytworzone przez ustalone osoby w toku co najmniej 16 cykli produkcyjnych po co najmniej 50 kg jednorazowo w/w substancje psychotropowe celem dalszej jej odsprzedaży w cenie 5,5 tys. zł za 1 kg otrzymując z tego tytułu wynagrodzenie w kwocie 2 - 3 tys. zł miesięcznie;

tj. o czyn z art. 56 ust 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii;

A. R. (1) został oskarżony o to, że:

XX. w okresie od września 2005 roku do stycznia 2006 roku, dat bliżej nieustalonych w bliżej nieustalonym miejscu w Holandii, W. i P. działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami dokonał przywozu z terytorium Holandii przez terytorium Niemiec na terytorium Polski celem dalszej odsprzedaży znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany w ilości co najmniej 29,5 kg, podczas co najmniej 6 kursów, z których 5 po 5 kg każdy a ostatni 4,5 kg po uprzednim jej zaborze nieustalonej osobie, gdzie marihuana przewożona była ukryta w baku samochodu marki H. (...) otrzymując tytułem wynagrodzenia po 2,5 tys. zł za każdy kurs a za ostatni 8 tys. zł; przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne;

tj. o czyn z art. 55 ust 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i w zw. z art. 64 § 1 k.k. i w zw. z art. 91 § 1 k.k.;

XXI. w okresie od września 2005 roku do stycznia 2006 roku, dat bliżej nieustalonych w W. i P., działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci marihuany w ilości co najmniej 15 kg w ten sposób, że nabył od ustalonych osób w/w środki odurzające w partiach od 1 do 2 kg jednorazowo w cenie 15,5 tys. zł za 1 kg celem dalszej jej odsprzedaży; przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne;

tj. o czyn z art. 56 ust 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

E. S. (1) został oskarżony o to, że:

XXII. w okresie od czerwca 2010 roku do marca 2011 roku, dat bliżej nieustalonych w B. i J. działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości co najmniej 39 kg w ten sposób, że zbywał ustalonej osobie amfetaminę w partiach od 1 do 6 kg jednorazowo w cenie 5,5 tys. zł za 1 kg celem dalszej jej odsprzedaży;

tj. o czyn z art. 56 ust 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k.;

XXIII. w lipcu 2009 roku dat bliżej nieustalonych w B. i W. działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, kilkakrotnie udzielił odpłatnie ustalonej osobie środków odurzających w postaci heroiny w ilości co najmniej 30 gram w cenie po 100 zł za 1 g oraz kokainy w ilości co najmniej 5 g w cenie po 130 zł za 1 g;

tj. o czyn z art. 59 ust 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k.;

XXIV. w okresie od 1 stycznia 2008 roku do 28 czerwca 2008 roku w W. wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005r nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadził do obrotu środki odurzające w postaci 20 g kokainy poprzez jej sprzedaż w 4 transakcjach po 5 gram każdorazowo S. B. w celu dalszej sprzedaży;

tj. o czyn z art. 56 ust 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zaskarżonego wyroku z art. 12 k.k.;

P. K. (1) został oskarżony o to, że:

XXV. w okresie od stycznia do kwietnia 2009 roku, daty bliżej nieustalonej w N. i P. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości co najmniej 2 kg amfetaminy w cenie 5,5 tys. zł za 1 kg celem dalszej jej odsprzedaży, w ten sposób, że znalazł zbywcę narkotyku, skontaktował ze sobą uczestników transakcji, zapewnił odbiór narkotyku, który to następnie narkotyk z uwagi na nieodpowiednią jakość zwrócono sprzedającym;

tj. o czyn z art. 56 ust 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii;

XXVI. w okresie od czerwca do września 2010 roku, dat bliżej nieustalonych w N., działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci kokainy, w ten sposób, że nabył od ustalonej osoby co najmniej 100 g kokainy w dwóch partiach po 50 g każda w cenie 90 zł za 1 g celem dalszej jej odsprzedaży;

tj. o czyn z art. 56 ust 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k.;

XXVII. w okresie od czerwca do września 2010 roku, dat bliżej nieustalonych w N., działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w obrocie znacznymi ilościami środków

odurzających w postaci kokainy w ilości co najmniej 0,5 kg w cenie 110 zł za 1 g celem dalszej jej odsprzedaży, w ten sposób, że znalazł zbywcę narkotyku, skontaktował ze sobą uczestników transakcji, zapewnił odbiór narkotyku, otrzymując z transakcji 900 zł;

tj. o czyn z art. 56 ust 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii;

P. S. (1) został oskarżony o to, że:

XXVIII. w okresie od września 2006 roku do marca 2007 roku, dat bliżej nieustalonych w N., okolicach P. działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości co najmniej 27 kg, w ten sposób, że nabył od ustalonych osób amfetaminę w partiach po od 3 do 6 kg jednorazowo w cenie 1,5 tys. USD za 1 kg celem dalszej jej odsprzedaży; przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne;

tj. o czyn z art. 56 ust 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.;

XXIX. w okresie od września 2006 roku do 6 marca 2007 roku daty bliżej nieustalonej w Z., woj. (...) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru udzielił pomocy ustalonym osobom w wytworzeniu metodą Leuckarta z posiadanych prekursorów i substancji chemicznych znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości co najmniej 30 kg w ten sposób, że zgodnie z przyjętym podziałem ról w tym celu zbył im prekursor w postaci 10 1 BMK w cenie po 600 USD za 1 litr przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne;

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 61 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. art. 11 § 2 k.k.;

XXX. w bliżej nieustalonych dniach około 10 grudnia 2010 roku w W. działając wspólnie i w porozumieniu z M. H. ps. (...) i innymi osobami, wbrew przepisom art. 33-35 i 37 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej brał udział w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci marihuany o wadze 2 kilogramów w ten sposób, że nabył ją od M. H. celem dalszej sprzedaży; przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne;

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

XXXI. w bliżej nieustalonym dniu końcem grudnia 2010 roku w W. działając wspólnie i w porozumieniu z M. H. ps. (...) i inną ustaloną osobą, wbrew przepisom art. 33-35 i 37 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, brał udział w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci kokainy o wadze 100 gramów w ten sposób, że wskazany narkotyk nabył od M. H. i innej ustalonej osoby celem dalszej sprzedaży; przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne;

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

XXXII. w bliżej nieustalonym dniu w okresie od października 2010 roku do stycznia 2011 roku w N. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowej w postaci mefedronu o wadze 50 gramów w ten sposób, że

wskazany narkotyk nabył od ustalonej osoby w cenie po 50 zł za 1 g a następnie zbył R. P. (1); przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne;

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

P. K. (2) został oskarżony o to, że:

XXXIII. w lutym 2011 roku daty bliżej nieustalonej w M. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze S. C. (1) nakłaniał ustaloną osobę do wprowadzenia do obrotu wbrew przepisom ustawy i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej znacznych ilości środków odurzających w postaci 1 kg marihuany w cenie 15 tys. zł, zapewniając mu zbył w/w ilości narkotyku;

tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 56 ust 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii;

XXXIV. w lutym 2011 roku daty bliżej nieustalonej w M. na ul. (...) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, w ten sposób, że ze S. C. (1) nabył od ustalonej osoby co najmniej 1 kg amfetaminy w cenie 5 ,5 tys. zł celem dalszej jej odsprzedaży;

tj. o czyn z art. 56 ust 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii;

XXXV. w marcu 2011 roku daty bliżej nieustalonej w W. na S. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci kokainy, w ten sposób, że ze S. C. (1) nabył od ustalonej osoby co najmniej 100 g kokainy w cenie 170 zł za 1 g celem dalszej jej odsprzedaży po zwiększeniu jej objętości do 330 g poprzez dodanie kofeiny;

tj. o czyn z art. 56 ust 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii;

XXXVI. w dniu 15 grudnia 2010 roku w N. wspólnie i w porozumieniu z P. K. (1) i innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w zamian za zwrot bezprawnie zabranej rzeczy w postaci silnika łodzi marki H. nr (...) zażądał od T. D. pieniędzy w kwocie 13.000 zł;

tj. o czyn z art. 286 § 2 k.k.;

XXXVII. w bliżej nieustalonym dniu w miesiącach styczeń - luty 2011 roku w N. wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą uderzając rękami po całym ciele i kopiąc naraził dwóch nieustalonych mężczyzn na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 k.k.;

tj. o czyn z art. 158 § 1 k.k.;

XXXVIII. w bliżej nieustalonym dniu miesiąca grudnia 2010 roku, jednak przed 24.12.2010 roku w N. pomógł w zbyciu pochodzących z kradzieży przedmiotów w postaci artykułów spożywczych papierosów i alkoholu wartości co najmniej 5 tys. zł, w ten sposób, że przyjął w/w przedmioty a następnie za kwotę 5 tys. zł sprzedał je ustalonej osobie

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.;

M. P. (1) został oskarżony o to, że:

XLII. w okresie od czerwca do września 2010 roku, daty bliżej nieustalonej w C. w okolicy posesji przy ul. (...) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i

nieustalonymi osobami brał udział w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci kokainy w ilości co najmniej 0,5 kg w cenie 110 zł za 1 g celem dalszej jej odsprzedaży w ten sposób, że znalazł zbywcę narkotyku, skontaktował ze sobą uczestników transakcji i uczestniczył podczas odbioru narkotyku, a po transakcji prowadził rozmowy w sprawie jego zwrotu; przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne;

tj. o czyn z art. 56 ust 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

K. D. (1) został oskarżonego o to, że:

XLIII. w okresie od 18 lutego 2005 roku do 21 września 2005 roku, dat bliżej nieustalonych w bliżej nieustalonym miejscu w Holandii, W. i P. działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami dokonał przywozu z terytorium Holandii przez terytorium Niemiec na terytorium Polski znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany w ilości co najmniej 50 kg, podczas co najmniej 10 kursów po co najmniej 5 kg jednorazowo, gdzie marihuana przewożona była ukryta w baku samochodu marki H. (...), otrzymując tytułem wynagrodzenia po 2 tys. zł za każdy kurs, przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne;

tj. o czyn z art. 55 ust 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art 64

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 13 stycznia 2016 r. (sygn. akt XII K 8/13)

– w pkt 6 wyroku oskarżonego R. P. (1) w ramach czynu zabronionego zarzucanego mu w pkt. IX wyroku (pkt. IX a/o Ap V Ds. 2/13) uznał za winnego tego, że w okresie nie wcześniej niż od stycznia 2009 roku i nie później niż do dnia 20 marca 2009 roku, dat bliżej nieustalonych w N. i w P., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, uczestniczył w obrocie znacznymi środkami psychotropowymi w ten sposób, że za pośrednictwem P. K. (1) nabył wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym T. B. od ustalonej osoby 2 kg amfetaminy w cenie 5,5 tys. zł. za 1 kg celem dalszej jej odsprzedaży, który to następnie narkotyk z uwagi na nieodpowiednią jakość został zwrócony przez oskarżonego i oskarżonego T. B. sprzedającym, a czyn ten oskarżony R. P. (1) popełnił po odbyciu w okresie od dnia 07.12.2004 roku do dnia 26.09.2006 roku co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne, orzeczone prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Ciechanowie z dnia 29 marca 2004 roku sygn. IIK 31/04 za czyn z art. 280 § 1 k.k. w wymiarze 2 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności, czym oskarżony R. P. (1) wyczerpał ustawowe znamiona czynu zabronionego stanowiącego występki z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09.12.2011 roku zgodnie z Ustawą o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw z dnia 01.04.2011 roku (Dz.U.2011.117.678) w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09.12.2011 roku zgodnie z Ustawą o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw z dnia 01.04.2011 roku (Dz.U.2011.117.678) w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 2 (dwa) lat pozbawienia wolności, a na mocy art. 33 § 1 i 3 k.k. karę grzywny w wymiarze 200 (dwieście) stawek dziennych, ustalając równowartość jednej stawki dziennej grzywny w kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych;

- w pkt 7 wyroku oskarżonego R. P. (1) w ramach zarzucanych mu czynów zabronionych z pkt. X, XI, XII wyroku (pkt. X, XI, XII a/o Ap V Ds. 2/13) uznał za winnego tego, że w okresie nie wcześniej niż od czerwca 2010 roku i nie później niż do stycznia 2011 roku, dat bliżej nieustalonych, w N., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci kokainy ten sposób, że nabył od ustalonej osoby 50 g kokainy w cenie za 1 g celem dalszej jej odsprzedaży, który to następnie narkotyk z uwagi na nieodpowiednią jakość zwrócono sprzedającemu, haszysz w ilości co najmniej 1 kg w ten sposób, że nabył ten środek odurzający od tej samej ustalonej osoby w toku dwóch transakcji -

jednorazowo po 0,5 kg haszyszu w cenie 7 tyś. złotych za 1 kg celem dalszej odsprzedaż oraz znacznej ilości substancję psychotropową w postaci mefedronu, w ten sposób że wskazany narkotyk o wadze łącznej 100 gr nabył w dwóch partiach po 50 g każda w cenie 50 zł za 1 g - raz od tej samej ustalonej osoby, a drugi raz od oskarżonego P. S. (1) celem dalszej odsprzedaż, a czyn ten oskarżony popełnił po odbyciu w okresie od dnia 07.12.2004 roku do dnia 26.09.2006 roku co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne, orzeczone prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Ciechanowie z dnia 29 marca 2004 roku sygn. IIK 31/04 za czyn z art. 280 § 1 k.k. w wymiarze 2 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności, czym oskarżony R. P. (1) wyczerpał ustawowe znamiona czynu zabronionego stanowiącego występki z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09.12.2011 roku zgodnie z Ustawą o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw z dnia 01.04.2011 roku (Dz.U.2011.117.678) w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09.12.2011 roku zgodnie z Ustawą o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw z dnia 01.04.2011 roku (Dz.U.2011.117.678) w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 4 (cztery) lata pozbawienia wolności, a na mocy art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 400 (czterysta) stawek dziennych, ustalając równowartość jednej stawki dziennej w kwocie 10 (dziesięć) złotych;

- w pkt 8 wyroku na mocy art. 85 k.k. i 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 roku (Dz.U.2015.396) w zw. z art. 4 § 1 k.k. jednostkowe kary pozbawienia wolności (z pkt. 6-7 wyroku) oraz kary jednostkowe grzywny (z pkt. 6-7 wyroku) orzeczone wobec oskarżonego R. P. (1) połączył i wymierzył karę łączną 4 (cztery) lata i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 450 (dwieście) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny w kwocie 10 (dziesięć) złotych;

- w pkt 9 wyroku na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w pkt. 8 wobec oskarżonego R. P. (1) zaliczył okres tymczasowego aresztowania oskarżonego w sprawie od dnia 30 stycznia 2012 roku do dnia 6 maja 2013 roku;

- w pkt 14 wyroku oskarżonego A. K. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu zabronionego z pkt. XVII wyroku (pkt. XIX a/o Ap V Ds. 2/13) stanowiącego występki z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09.12.2011 roku zgodnie z Ustawą o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw z dnia 01.04.2011 roku (Dz.U.2011.117.678) w zw. z art. 4 § 1 k.k. z tym, że ustala - w ramach czynu przypisanego - że oskarżony czynu tego popełnił wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami w okresie co najmniej od czerwca 2005 roku i nie później niż do stycznia 2006 roku a ilość przechowywanego środka odurzającego stanowiło co najmniej 29,5 kg marihuany, przywiezionej z Holandii w co najmniej 6 kursach, a z popełnienia tego przestępstwa oskarżony uczynił sobie stałe źródło dochodu w rozumieniu art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09.12.2011 roku zgodnie z Ustawą o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw z dnia 01.04.2011 roku (Dz.U.2011.117.678) w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 5 § 1 k.k. oskarżonego A. K. (1) skazał i wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, a na mocy art. 33 § 1 i 3 k.k. karę grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych;

- w pkt 15 wyroku na mocy art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego A. K. (1) przepadek korzyści majątkowej w wysokości 14.000 (czternaście tysięcy) złotych;

- w pkt 16 wyroku oskarżonego A. K. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu zabronionego z pkt. XVIII wyroku (pkt. XX a/o Ap V Ds. 2/13) stanowiącego występki z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09.12.2011 roku zgodnie z Ustawą o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw z dnia 01.04.2011 roku (Dz.U.2011.117.678) w zw. z art. 4 § 1 k.k. z tym, że ustala - w ramach czynu przypisanego - iż czyn ten miał miejsce w okresie od co najmniej października 2006 roku i nie później niż do lipca 2007 roku, a ilość przechowywanej substancji psychotropowej

stanowiło nie więcej niż 500 kg amfetaminy, wytworzonej w toku co najmniej 10 cykli produkcyjnych po co najmniej 50 kg jednorazowo, a z przestępstwa tego oskarżony uczynił sobie stałe źródło dochodu w rozumieniu art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09.12.2011 roku zgodnie z Ustawą o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw z dnia 01.04.2011 roku (Dz.U.2011.117.678) w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oskarżonego A. K. (1) skazał i wymierzył mu karę 7 (siedem) lat pozbawienia wolności, a na mocy art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierza karę grzywny w wymiarze 360 (trzystu sześćdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych;

- w pkt 17 wyroku na mocy art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego A. K. (1) przepadek korzyści majątkowej w wysokości 20.000 (dwadzieścia tysięcy) złotych;

- w pkt 18 wyroku na mocy art. 85 k.k. i 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 08.06.2010 roku (Dz.U.2009.206.1589) w zw. z art. 4 § 1 k.k. jednostkowe kary pozbawienia wolności (z pkt. 14,16 wyroku) oraz jednostkowe kary grzywny (z pkt. 14,16 wyroku) orzeczone wobec oskarżonego A. K. (1) połączył i wymierzył mu karę łączną 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wymiarze 540 (pięćset czterdzieści) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych;

- w pkt 19 wyroku na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w pkt. 18 wobec oskarżonego A. K. (1) zaliczył okres tymczasowego aresztowania oskarżonego w sprawie od dnia 04 lutego 2012 roku do dnia 26 września 2013 roku;

- w pkt 20 wyroku oskarżonego A. R. (1) w ramach czynu zabronionego z pkt. XX wyroku (z pkt. XXII a/o Ap V Ds. 2/13) uznał za winnego tego, że w okresie co najmniej od 21 września 2005 roku i nie później niż do stycznia 2006 roku dat bliżej nieustalonych, w bliżej nieustalonym miejscu w Holandii oraz w W. i w P., działając w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, dokonał przywozu z terytorium Holandii przez Niemcy na terytorium Polski celem dalszej odsprzedaży znaczną ilość środka odurzającego w postaci marihuany w ilości co najmniej 29,5 kg podczas co najmniej 6 kursów, z których 5 kursów było po 5 kg każda, a ostatni kurs w ilości 4,5 kg marihuany „po uprzednim jej zaborze nieustalonej osobie” gdzie przewożona marihuana była ukrywana w baku samochodu marki H. (...), a oskarżony otrzymywał z tego tytułu wynagrodzenie w kwocie 2,5 tys. złotych za każdy kurs, a za ostatni 8 tys. zł, przy czym czyn ten oskarżony A. R. (1) popełnił po odbyciu w okresie od dnia 07.03.2002 roku do dnia 09.09.2002 roku co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo orzeczone prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy - Pragi z dnia 28 listopada 2002 roku sygn. III K 775/02 za czyn z art. 279 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności i z przestępstwa tego oskarżony uczynił sobie stałe źródło dochodu w rozumieniu art. 65 § 1 k.k., czym oskarżony A. R. (1) wyczerpał ustawowe znamiona czynu zabronionego stanowiącego zbrodnię z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 64 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09.12.2011 roku zgodnie z Ustawą o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw z dnia 01.04.2011 roku (Dz.U.2011.117.678) w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09.12.2011 roku zgodnie z Ustawą o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw z dnia 01.04.2011 roku (Dz.U.2011.117.678) w zb. z art. 64 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09.12.2011 roku zgodnie z Ustawą o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw z dnia 01.04.2011 roku (Dz.U.2011.117.678) w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go, a na mocy art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09.12.2011 jak wyżej w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 5 (pięć) lat pozbawienia wolności, a na mocy art. 33 § 1 i 3 k.k. karę grzywny w wymiarze 200 (dwieście) stawek dziennych, ustalając równowartość jednej stawki dziennej w kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych;

- w pkt 21 wyroku na mocy art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego A. R. (1) przepadek korzyści majątkowej w wysokości 20.500 (dwadzieścia tysięcy pięćset) złotych;

- w pkt 22 wyroku oskarżonego A. R. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu zabronionego z pkt. XXI wyroku (pkt. XXIII a/o Ap V Ds. 2/ 13) stanowiącego występki z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09.12.2011 roku zgodnie z Ustawą o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw z dnia 01.04.2011 roku (Dz.U.2011.117.678) w zw. z art. 4 § 1 k.k. przy czym ustalił, iż oskarżony czyn ten popełnił po odbyciu w okresie od dnia 07.03.2002 roku do dnia 09.09.2002 roku co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne orzeczone prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy - Pragi z dnia 28 listopada 2002 roku sygn. IIIK 775/02 za czyn z art. 279 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności zgodnie z art. 64 § 1 k.k., a z opisu czynu przypisanego wyeliminował zwrot: „działając w podobny sposób i w krótkich odstępach czasu” i za to na mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09.12.2011 roku zgodnie z Ustawą o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw z dnia 01.04.2011 roku (Dz.U.2011.117.678) w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 4 (cztery) lata pozbawienia wolności, a na mocy art. 33 § 1 i 3 k.k. karę grzywny w wymiarze 200 (dwieście) stawek dziennych, ustalając równowartość jednej stawki dziennej w kwocie 50 (dwadzieścia) złotych;

- w pkt 23 wyroku na mocy art. 85 k.k. i 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 08.06.2010 roku (Dz.U.2009.206.1589) w zw. z art. 4 § 1 k.k. jednostkowe kary pozbawienia wolności (z pkt. 20, 22 wyroku) oraz jednostkowe kary grzywny (z pkt. 20,22 wyroku) orzeczone wobec oskarżonego A. R. (1) połączył i wymierzył karę łączną 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wymiarze 300 (trzy) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny w kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych;

- w pkt 24 wyroku na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w pkt. 23 wobec oskarżonego A. R. (1) zaliczył okres tymczasowego aresztowania oskarżonego w sprawie od dnia 30 stycznia 2012 roku do dnia 6 maja 2013 roku;

- w pkt 25 wyroku oskarżonego E. S. (1) w ramach czynu zabronionego z pkt. XXII wyroku (pkt. XXIV a/o Ap V Ds. 2/13) uznał za winnego tego, że w okresie nie wcześniej niż od czerwca 2010 roku i nie później niż do marca 2011 roku, dat bliżej nieustalonych, w miejscowościach J., R. i M., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, wprowadził do obrotu znaczne ilości substancji psychotropowych w łącznej ilości co najmniej 39 kilogramów amfetaminy, w ten sposób że za pośrednictwem oskarżonego T. B. zbywał innej ustalonej osobie amfetaminę w partiach od 1 do 6 kg celem jej dalszej odsprzedaży ustalonym i nieustalonym osobom, czym oskarżony E. S. (1) wyczerpał ustawowe znamiona czynu zabronionego stanowiącego występki z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09.12.2011 roku zgodnie z Ustawą o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw z dnia 01.04.2011 roku (Dz.U.2011.117.678) w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09.12.2011 roku zgodnie z Ustawą o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw z dnia 01.04.2011 roku (Dz. U. 2011.117.678) w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 4 (cztery) lat pozbawienia wolności, a na mocy art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierza karę grzywny w wymiarze 450 (czterystu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając równowartość jednej stawki dziennej w kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych;

- w pkt 26 wyroku oskarżonego E. S. (1) w ramach zarzuczanych mu czynów zabronionych z pkt. XXIII i XXIV wyroku (z pkt. XXV i z pkt. XXVI a/o Ap V Ds. 2/13) uznał za winnego tego, że w okresie co najmniej od kwietnia 2009 roku i nie później niż do lipca 2009 roku w B. i w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wprowadził do obrotu znaczne ilości środków odurzających w postaci heroiny i kokainy w ten sposób, że zbył ustalonej osobie heroinę w ilości co najmniej 30 gram łącznie w cenie po 100 gr za 1 g w trzech transakcjach po 10 g każda oraz kokainę w ilości łącznej co najmniej 25 g w co najmniej 5 transakcjach po 5 g każdorazowo w cenie po 130 złotych za 1 g celem dalszej odsprzedaży czym oskarżony E. S. (1) wyczerpał ustawowe znamiona czynu zabronionego stanowiącego

występek z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09.12.2011 roku zgodnie z Ustawą o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw z dnia 01.04.2011 roku (Dz.U.2011.117.678) w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09.12.2011 roku zgodnie z Ustawą o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw z dnia 01.04.2011 roku (Dz.U.2011.117.678) w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, a na mocy art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył karę grzywny w wymiarze 400 (czterystu) stawek dziennych, ustalając równowartość jednej stawki dziennej w kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych;

- w pkt 27 wyroku na mocy art. 85 k.k. i 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 01 lipca 2015 roku (Dz.U.2015.396) w zw. z art. 4 § 1 k.k. jednostkowe kary pozbawienia wolności (z pkt. 25, 26 wyroku) oraz jednostkowe kary grzywny (z pkt. 25, 26 wyroku) orzeczone wobec oskarżonego E. S. (1) połączył i wymierzył karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wymiarze 500 (pięćset) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny w kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych;

- w pkt 28 wyroku na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w pkt. 27 wobec oskarżonego E. S. (1) zaliczył okres tymczasowego aresztowania oskarżonego w sprawie od dnia 30 stycznia 2012 roku do dnia 6 maja 2013 roku;

- w pkt 29 wyroku na mocy art. 70 ust.4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii zasądził od E. S. (1) tytułem nawiazki kwotę 50.000 (pięćdziesiąt tysięcy) złotych na cele związane z zapobieganiem narkomanii;

- pkt 30 wyroku oskarżonego P. K. (1) w ramach czynu zabronionego zarzucanego mu w pkt. XXV wyroku (pkt. XXVII a/o Ap V Ds. 2/13) uznał za winnego tego, że w okresie nie wcześniej niż od stycznia 2009 roku i nie później niż do dnia 20 marca 2009 roku, dat bliżej nieustalonych w N. i w P., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, wprowadził do obrotu znaczne ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ten sposób, że pośredniczył w nabyciu od ustalonej osoby 2 kg amfetaminy w cenie 5,5 kg tyś zł. za 1 kg przez oskarżonego R. P. (1) i oskarżonego T. B. celem dalszej jej odsprzedaży, który następnie narkotyk z uwagi na nieodpowiednią jakość został zwrócony sprzedającemu, czym oskarżony wyczerpał ustawowe znamiona czynu zabronionego stanowiącego występek z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09.12.2011 roku zgodnie z Ustawą o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw z dnia 01.04.2011 roku (Dz.U.2011.117.678) w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09.12.2011 roku zgodnie z Ustawą o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw z dnia 01.04.2011 roku (Dz.U.2011.117.678) w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na mocy art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierza mu karę grzywny w wymiarze 200 (dwieście) stawek dziennych, ustalając równowartość jednej stawki dziennej w kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych;

- w pkt 31 wyroku oskarżonego P. K. (1) w ramach zarzucanych mu czynów zabronionych z pkt. XXVI, XXVII wyroku (z pkt. XXVIII, XXIX a.o Ap V Ds. 2/13) uznaje za winnego tego, że w okresie nie wcześniej niż od czerwca 2010 roku i nie później niż do września 2010 roku, dat bliżej nieustalonych, w N., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w ten sposób, że nabył od innej ustalonej osoby znaczną ilość środków odurzających w postaci kokainy w ilości 50 g w cenie 90 złotych za 1 g celem dalszej odsprzedaży, a także wprowadził do obrotu znaczną ilość środków odurzających w postaci kokainy w ten sposób, że pośredniczył w zbyciu tego narkotyku w ilości co najmniej 0,5 kg w cenie 110 złotych za 1 g celem dalszej jego odsprzedaży w ten sposób że znalazł zbywcę narkotyku w osobie M. P. (1), skontaktował go z ustaloną osobą, zapewnił odbiór narkotyku, otrzymując z tego tytułu kwotę 900 złotych, czym oskarżony P. K. (1) wyczerpał ustawowe znamiona czynu zabronionego stanowiącego występek z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09.12.2011 roku zgodnie z Ustawą o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych

ustaw z dnia 01.04.2011 roku (Dz.U.2011.117.678) w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09.12.2011 roku zgodnie z Ustawą o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw z dnia 01.04.2011 roku (Dz.U.2011.117.678) w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na mocy art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę grzywy w wymiarze 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych, ustalając równowartość jednej stawki dziennej w kwocie 50 (dwadzieścia) złotych;

- w pkt 32 wyroku na mocy art. 85 k.k. i 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 01 lipca 2015 roku (Dz.U.2015.396) w zw. z art. 4 § 1 k.k. jednostkowe kary pozbawienia wolności (z pkt. 30-31 wyroku) oraz jednostkowe kary grzywny (z pkt. 30-31 wyroku) orzeczone wobec oskarżonego P. K. (1) połączył i wymierzył oskarżonemu karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności- a na mocy art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierza karę łączną grzywny w wymiarze 300 (trzysta) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny w kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych;

- w pkt 33 wyroku na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w pkt. 32 wobec oskarżonego P. K. (1) zaliczył okres tymczasowego aresztowania oskarżonego w sprawie od dnia 30 stycznia 2012 roku do dnia 6 maja 2013 roku;

- w pkt 34 wyroku oskarżonego P. S. (1) w ramach czynu zabronionego zarzucanego w pkt. XXVIII wyroku (z pkt. XXX a.o Ap V Ds. 2/13) uznał za winnego tego, że w okresie nie wcześniej niż od września 2006 roku i nie później niż do marca 2007 roku, dat bliżej nieustalonych w N. i w okolicach P., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ten sposób, że nabył od ustalonej osoby amfetaminę w łącznej ilości co najmniej 12 kg w cenie 1,5 tyś USD za 1 kg w co najmniej 3 transakcjach celem dalszej jej odsprzedaży, przy czym amfetamina w ilości 5 kg została następnie zwrócona z uwagi na złą jakość narkotyku, a czyn ten oskarżony P. S. (1) popełnił po odbyciu w okresie od dnia 05.08.2003 roku do dnia 05.04.2005 roku co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim z dnia 09 lipca 2009 roku sygn. IIK 232/05 za czyn z art. 282 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności, czym oskarżony P. S. (1) wyczerpał ustawowe znamiona czynu zabronionego stanowiącego występki z art. 56 ust 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09.12.2011 roku zgodnie z Ustawą o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw z dnia 01.04.2011 roku (Dz.U.2011.117.678) w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09.12.2011 roku zgodnie z Ustawą o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw z dnia 01.04.2011 roku (Dz.U.2011.117.678) w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 3 (trzy) lat pozbawienia wolności, a na mocy art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę grzywy w wymiarze 200 (dwieście) stawek dziennych, ustalając równowartość jednej stawki dziennej w kwocie 50 (dwadzieścia) złotych;

- w pkt 35 wyroku oskarżonego P. S. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu zabronionego z pkt. XXIX wyroku (pkt. XXXI aktu oskarżenia Ap V Ds. 2/13) z tym, że ustalił iż czyn ten miał miejsce w okresie nie wcześniej niż we wrześniu 2006 roku i nie później niż do dnia 06 marca 2007 roku, znamię ustawowe „zbył” zastępuje znamieniem „wprowadził odpłatnie do obrotu” i ustalił, że czyn ten oskarżony P. S. (1) popełnił po odbyciu w okresie od dnia 05.08.2003 roku do dnia 05.04.2005 roku co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim z dnia 09 lipca 2009 roku sygn. II K 232/05 za czyn z art. 282 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności, czym oskarżony P. S. (1) wyczerpał ustawowe znamiona czynu zabronionego stanowiącego zbrodnię z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09.12.2011 roku zgodnie z Ustawą o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw z dnia 01.04.2011 roku (Dz.U.2011.117.678) w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zb. z art. 61 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym od dnia 21.07.2006 roku (Dz.U.2006.120.826) w zw. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku w brzmieniu

obowiązującym przed dniem 09.12.2011 roku zgodnie z Ustawą o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw z dnia 01.04.2011 roku (Dz.U.2011.117.678) w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 61 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym od dnia 21.07.2006 roku (Dz.U.2006.120.826) w zw. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go, a na mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na mocy art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając równowartość jednej stawki dziennej w kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych;

- w pkt 36 wyroku oskarżonego P. S. (1) w ramach zarzucanych mu czynów zabronionych z pkt. XXX, XXXI, XXXII wyroku (pkt. XXXII, XXXIII, XXXIV aktu oskarżenia Ap V Ds. 2/ 13) uznał za winnego tego, że w bliżej nieustalonych dniach nie wcześniej niż w dniu 10 grudnia 2010 roku i nie później niż w styczniu 2011 roku, daty bliżej nieustalonej, w W. oraz w N., działając wspólnie i w porozumieniu z M. H. ps. (...) i innymi ustalonymi osobami, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci marihuany i kokainy w ten sposób, że od M. H. ps. (...) i innej ustalonej osoby nabył marihuanę o wadze 2 kilogramów oraz kokainę o wadze 100 gram celem dalszej ich sprzedaży, a od innej ustalonej osoby nabył znaczne ilości substancji psychotropowej w postaci mefedronu o wadze 50 gramów w cenie po 50 zł za 1 g, który to narkotyk następnie zbył oskarżonemu R. P. (1); a czyn ten oskarżony P. S. (1) popełnił po odbyciu w okresie od dnia 30.05.2007 roku do dnia 30.11.2010 roku kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Piasecznie z dnia 06 lipca 2009 roku sygn. IIK 31/08 za czyn z art. 189 § 2 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, czym oskarżony P. S. (1) wyczerpał ustawowe znamiona czynu zabronionego stanowiącego występki z art. 56 ust 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09.12.2011 roku zgodnie z Ustawą o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw z dnia 01.04.2011 roku (Dz.U.2011.117.678) w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09.12.2011 roku zgodnie z Ustawą o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw z dnia 01.04.2011 roku (Dz.U.2011.117.678) w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 4 (cztery) lata pozbawienia wolności, a na mocy art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył karę grzywny w wymiarze 400 (czterysta) stawek dziennych, ustalając równowartość jednej stawki dziennej w kwocie 50 (dwadzieścia) złotych;

- w pkt 37 wyroku na mocy art. 85 k.k. i 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 01.07.2015 roku (Dz. U. 2015.396) w zw. z art. 4 § 1 k.k. jednostkowe kary pozbawienia wolności (z pkt. 34-36 wyroku) oraz jednostkowych kar grzywny (z pkt. 34-36 wyroku) orzeczone wobec oskarżonego P. S. (1) połączył i wymierzył mu karę łączną 7 (siedem) lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wymiarze 600 (sześćset czterdzieści) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny w kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych;

- w pkt 38 wyroku na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w pkt. 37 wobec oskarżonego P. S. (1) zaliczył okres tymczasowego aresztowania oskarżonego w sprawie od dnia 24 lutego 2012 roku do dnia 24 lipca 2013 roku;

- w pkt 39 wyroku oskarżonego P. K. (2) uznał za winnego zarzucanego mu czynu zabronionego z pkt. XXXIII wyroku (pkt. XXXV a/o Ap V Ds. 2/13) stanowiącego występki z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09.12.2011 roku zgodnie z Ustawą o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw z dnia 01.04.2011 roku (Dz.U.2011.117.678) w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09.12.2011 roku zgodnie z Ustawą o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw z dnia 01.04.2011 roku (Dz.U.2011.117.678) w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go, a na mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu jak wyżej wymierzył mu karę 10 (dziesięć) miesięcy

pozbawienia wolności, a na mocy art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył karę grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych, ustalając równowartość jednej stawki dziennej w kwocie 100 (sto) złotych;

40. w pkt 40 wyroku oskarżonego P. K. (2) w ramach czynów zabronionych z pkt. XXXIV i XXXV wyroku (pkt. XXXVI i XXXVII a/o Ap V Ds. 2/13) uznał za winnego tego, że w okresie lutym 2011 roku - marzec 2011 roku daty bliżej nieustalonej, w M. na ul. (...) i w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu ze S. C. (1) i z inną ustaloną osobą, uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ten sposób, że z oskarżonym S. C. (1) nabył od ustalonej osoby co najmniej 1 kg amfetaminy w cenie 5,5 tys. zł celem dalszej jej odsprzedaży a także od tej samej ustalonej osoby wspólnie z oskarżonym S. C. (1) nabył znaczną ilość środka odurzającego w postaci 100 g kokainy w cenie 170 zł za 1 g celem dalszej jej odsprzedaży, czym oskarżony P. K. (2) wyczerpał ustawowe znamiona czynu zabronionego stanowiącego występki z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09.12.2011 roku zgodnie z Ustawą o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw z dnia 01.04.2011 roku (Dz.U.2011.117.678) w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09.12.2011 roku zgodnie z Ustawą o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw z dnia 01.04.2011 roku (Dz.U.2011.117.678) w zw. z art. 4 § 1 k.k. oskarżonego P. K. (2) skazał i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności, a na mocy art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 200 (dwieście) stawek dziennych, ustalając równowartość jednej stawki dziennej w kwocie 100 (sto) złotych;

- w pkt 41 wyroku oskarżonego P. K. (2) uznał za winnego zarzucanego mu czynu zabronionego z pkt. XXXVI wyroku (pkt. XXXVIII a/o Ap V Ds. 2/13) stanowiącego występki z art. 286 § 2 k.k. i za to na mocy 286 § 2 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, a na mocy art. 33 § 2 k.k. wymierzył karę grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych, ustalając równowartość jednej stawki dziennej w kwocie 100 (sto) złotych;

- w pkt 42 wyroku ustalając, iż czyn z pkt. XXXVII wyroku (pkt. XXXIX a/o Ap V Ds. 2/13) stanowi występki z art. 217 § 1 k.k. - na mocy art. 17 § 1 pkt. 9 k.p.k. postępowanie karne w tym zakresie umorzył;

- w pkt 43 wyroku oskarżonego P. K. (2) uznał za winnego zarzucanego mu czynu zabronionego z pkt. XXXVIII wyroku (pkt. XL a/o Ap V Ds. 2/13) stanowiącego występki z art. 291 § 1 k.k. i za to na mocy 291 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności;

- w pkt 44 wyroku na mocy art. 85 k.k. i 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 01.07.2015 roku (Dz. U. 2015.396) w zw. z art. 4 § 1 k.k. jednostkowe kary pozbawienia wolności (z pkt. 39-41) oraz jednostkowe kary grzywny (z pkt. 39-41) orzeczone wobec oskarżonego P. K. (2) połączył i wymierzył mu karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wymiarze 300 (trzysta) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny w kwocie 100 (sto) złotych;

- w pkt 45 wyroku na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w pkt. 44 wobec oskarżonego P. K. (2) zaliczył okres tymczasowego aresztowania oskarżonego w sprawie od dnia 30 stycznia 2012 roku do dnia 3 kwietnia 2013 roku;

- w pkt 52 wyroku oskarżonego M. P. (1) w ramach zarzucanego mu czynu zabronionego z pkt. XLII wyroku (pkt. IV a/o Ap V Ds. 34/13) uznaje, za winnego tego, że w okresie nie wcześniej niż w czerwcu 2010 roku i nie później niż we wrześniu 2010 roku, daty bliżej nieustalonej w C. w okolicy posesji przy ul. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, brał udział w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci kokainy w ilości co najmniej 0,5 kg w cenie 110 zł za 1 g celem dalszej jej odsprzedaży w ten sposób, że znalazł zbywcę narkotyku, skontaktował ze sobą uczestników transakcji, a także uczestniczył podczas odbioru narkotyku, a po transakcji prowadził rozmowy w sprawie jego zwrotu, przy czym oskarżony M. P. (1) czyn ten popełnił po odbyciu w okresie od dnia 16.10.2007 roku do dnia 18.09.2008 roku co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Płońsku z dnia 23 września 2004 roku sygn. IIK 265/03 za czyn z art. 279 § 1 k.k. w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności i

karę łączną w wymiarze 2 lata pozbawienia wolności, czym oskarżony M. P. (1) wyczerpał ustawowe znamiona czynu zabronionego stanowiącego występki z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09.12.2011 roku zgodnie z Ustawą o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw z dnia 01.04.2011 roku (Dz.U.2011.117.678) w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09.12.2011 roku zgodnie z Ustawą o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw z dnia 01.04.2011 roku (Dz.U.2011.117.678) w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go i wymierzył karę 2 (dwa) lata pozbawienia wolności, a na mocy art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny w kwocie 10 (dziesięć) złotych;

- w pkt 53 wyroku na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet kary pozbawienia wolności orzeczonej w pkt. 52 wobec oskarżonego M. P. (1) zalicza okres tymczasowego aresztowania oskarżonego w sprawie od dnia 15 maja 2012 roku do dnia 12 lipca 2013 roku;

- w pkt 54 wyroku oskarżonego uznał za winnego K. D. (1) zarzucanego mu czynu zabronionego z pkt. XLIII wyroku (pkt. V a/o Ap V Ds. 34/13) stanowiącego zbrodnię z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09.12.2011 roku zgodnie z Ustawą o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw z dnia 01.04.2011 roku (Dz.U.2011.117.678) w zw. z art. 4 § 1 k.k., z tym że ustalili, iż czyn ten oskarżony popełnił w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem o czym stanowi art. 12 k.k. a oskarżony czyn ten popełnił po odbyciu w okresie od dnia 02.06.2003 roku do dnia 06.04.2004 roku co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim z dnia 17 maja 2004 roku sygn. IIK 16/04 za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i z popełnienia tego przestępstwa oskarżony uczynił sobie stałe źródło dochodu w rozumieniu art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09.12.2011 roku zgodnie z Ustawą o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw z dnia 01.04.2011 roku (Dz.U.2011.117.678) w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go i wymierzył karę 6 (sześć) lat pozbawienia wolności, a na mocy art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 200 (dwieście) stawek dziennych, ustalając równowartość jednej stawki dziennej w kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych;

- w pkt 55 wyroku na mocy art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego K. D. (1) przepadek korzyści majątkowej w kwocie 20.000 (dwadzieścia tysięcy) złotych.

Sąd Okręgowy w dalszej części wyroku obciążył ww. oskarżonych kosztami sądowymi (w tym stosownymi opłatami) oraz zasądził na rzecz obrońców występujących z urzędu należne honoraria.

Wyrok powyższy zaskarżyli obrońcy wymienionych na wstępie oskarżonych (przy czym obrońca osk. E. S. (1) w części dotyczącej orzeczenia o wymierzonej mu karze) oraz prokurator m. in. na korzyść osk. E. S. w pkt 26 wyroku.

Obrońca osk. R. P. zaskarżył wyrok w całości w odniesieniu do pkt 6, 7, 8 i 9 wyroku, zarzucając obrazę przepisu postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia tj. obrazę przepisu art. 7 k.p.k. polegającą na błędnym uznaniu wiarygodności wyjaśnień M. B. (1), wbrew zasadom prawidłowego rozumowania oraz wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, jako rzekomo logicznych, stanowczych, konsekwentnych, zgodnych z logiką wypadków, niebędących wyrazem osobistego zainteresowania pomawiającego w przrzuceniu winy na inną osobę, czy umniejszeniu stopnia swojego zawinienia, w sytuacji gdy M. B. (1) przesłuchiwany na rozprawie w charakterze świadka, odmówił składania zeznań i odpowiedzi na pytania, co stanowi, iż jego wyjaśnienia jawią się jako niewystarczająco stanowcze, niekonsekwentne i nielogiczne, nadto powodowane nie wolą ujawnienia prawdziwych okoliczności faktycznych i wiarygodnego potwierdzenia ich na rozprawie, lecz osobistym zainteresowaniem co do redukcji własnej odpowiedzialności karnej za bardzo rozległą działalność przestępczą, w oparciu o wyjaśnienia dostosowane jedynie do lokalnych plotek w odniesieniu do osoby uprzednio karanej.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez odmienne orzeczenie co do istoty sprawy polegające na uniewinnieniu oskarżonego R. P. (1) od wszystkich zarzuconych mu czynów.

W uzasadnieniu apelacji obrońca podkreślając rolę św. M. B. jako pomawiającego wywodził, iż zeznania tego świadka powodowanego chęcią poprawy swojej sytuacji procesowej jako tzw. małego świadka koronnego, zabiegającego o dobrodziejstwa z art. 60 k.k. nie znalazły potwierdzenia w innych dowodach. Zaakcentował też brak możliwości zweryfikowania relacji świadka zawartych w wyjaśnieniach złożonych przez niego w postępowaniu przygotowawczym (poprzez zadawanie mu pytań) wobec jego odmowy składania zeznań. Zwrócił też uwagę na działanie prokuratora, który - w przerwie przesłuchania świadka M. B. na rozprawie - postawił mu dodatkowe zarzuty stwarzając tym samym możliwość skorzystania przez niego z dyspozycji art. 182 § 3 k.k. i odmowy odpowiedzi na jakiegokolwiek pytania obrońców oskarżonych.

Obrońcy pozostałych oskarżonych jako zarzut zasadniczy stawiali (różnie ujmując i formułując) kwestie wiarygodności świadka M. B. (1), w tym m. in. problem związany z okolicznościami w jakich „nabył” on prawo powołania się na przepis art. 182 § 3 k.p.k. i odmowy z tego tytułu zeznań w postępowaniu jurysdykcyjnym.

Obrońca osk. A. K. (1) skarżąc w całości wyrok na korzyść swego klienta zarzucił mu rażące naruszenie:

A. prawa materialnego, a mianowicie:

i. art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, przez błędną wykładnię znamion strony przedmiotowej przypisanego oskarżonemu czynu zabronionego, polegające na przyjęciu - wbrew poczynionym w niniejszej sprawie, ustaleniom faktycznym - iż oskarżony A. K. (1) zachowaniem swym wyczerpał znamię „uczestniczenia w obrocie środkami odurzającymi”, pomimo, że ustalenia faktyczne nie wskazywały na jakąkolwiek aktywność oskarżonego w tym zakresie, i nie zawierały jakichkolwiek stwierdzeń w zakresie podjęcia czynności inkryminowanych jako przestępstwo uczestniczenia w obrocie z art. 56 ust. 3 cyt. ustawy, tj. dokonywania odsprzedaży lub bezpłatnego udostępniania narkotyków w ilości hurtowej dalszym odbiorcom (nie będącym konsumentami) lub chociażby ustalenia kontaktów z takimi osobami - co skutkowało dokonanej przez Sąd I instancji błędnej subsumcji,

B. przepisów prawa procesowego, a to:

1) art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez nie oparcie orzeczenia na całokształcie zebranego i ujawnionego na rozprawach materiału dowodowego i sporządzenie uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia niezgodnie z ustawowymi wymogami poprzez nierozważenie w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, jakie fakty i dowody uzasadniały przyjęcie, że oskarżony A. K. (1) podczas zdarzenia działał wspólnie i w porozumieniu z innymi oskarżonymi oraz, że pobierał wynagrodzenie za „przechowywanie” środków odurzających,

2) art. 424 § 2 k.p.k. poprzez nienależyte (pozorne) przytoczenie okoliczności, które sąd miał na względzie przy wymiarze kary,

3) art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4, art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. poprzez:

i. uznanie za prawdziwe zeznań świadka M. B. (1), który to wyłącznie pomawiał oskarżonego, albowiem podjął współpracę z organami ścigania jako świadek koronny, w sytuacji w której żaden z pozostałych świadków oskarżonego nie znał oraz nie potwierdził wersji świadka M. B. (1), ponadto A. F. złożył zeznania odmienne, w świetle których nie ma bezsprzecznych dowodów winy oskarżonego.

ii. uznanie za istotne w zakresie zarzucanych oskarżonemu czynów, zeznań T. S. (1), który stwierdził, przesłuchany na rozprawie, iż jego wspomnienia dotyczą produkcji amfetaminy w 2008 roku oraz, że nie pamięta czy wówczas na tej posesji był oskarżony, czy był kanał samochodowy na jego posesji oraz czy w ogóle widział oskarżonego,

(...). uznanie za istotne w zakresie zarzucanych Oskarżonemu czynów zeznań A. F. z postępowania przygotowawczego, mimo, iż nie zostały one potwierdzone przed Sądem,

iv. nie wyjaśnienie przyczyn wskazywania przez świadków B. i F., produkcji amfetaminy na posesji Oskarżonego w inkryminowanym czasie,

v. ustalenie, iż oskarżony „aktywnie uczestniczył w obrocie narkotykami” (s.193 uzasadnienia, mimo, iż nawet świadek B. tej okoliczności nie potwierdza,

vi. ustalenie, iż oskarżony miał zamiar uczestniczenia w obrocie środkami odurzającymi w znacznych ilościach,

vii. pominięcie i nie wyjaśnienie faktu, iż świadek B. wskazywał w toku postępowania przygotowawczego, iż oskarżony mógł nie wiedzieć co jest trzymane na jego posesji (t. XVI, k 3142),

viii. ustalenie sprawstwa oskarżonego przy braku jakiegokolwiek dowodu świadczącego o tym, żeby oskarżony wiedział o tym, gdzie i w czym są umieszczone narkotyki, a ponadto, iż pobierał z tego tytułu jakiekolwiek wynagrodzenie,

C. z ostrożności procesowej zarzucam orzeczenie wobec oskarżonego rażąco surowej kary, a mianowicie w wymiarze łącznym pozbawienia wolności aż 8 lat (niewspółmierną do stopnia winy) oraz karę grzywny w wymiarze 540 stawek dziennych przy ustaleniu stawki dziennej na kwotę 20 zł, zważywszy, iż materiał dowodowy w sprawie nie potwierdził też z aktu oskarżenia, ponadto orzeczona kara narusza dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k. oraz jest wysoce dolegliwa, mając także na uwadze możliwości zarobkowe i majątkowe oskarżonego.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sąd I instancji do ponownego rozpoznania.

W osobistym piśmie zatytułowanym „Apelacja” (k. 17791 – 92) **osk. A. K. (1)** – oskarżony stwierdza, że został „skazany niewinnie” w oparciu o „nieprawdziwe i niewiarygodne” wyjaśnienia M. B. (1), co do którego wnosił o zbadanie go „wariograficznie”. Podkreśla, że sprawie zostało przesłuchanych 60 świadków i „żaden z nich nie zna mnie i nigdzie mnie nie widział i słyszał”.

Obrońca osk. A. R. (1) zaskarżył wyrok w całości zarzucając obrazę przepisów postępowania, a mianowicie:

1. art. 4 k.p.k.. art. 5 k.p.k.. art. 7 k.p.k.. art. 410 k.p.k. i art. 366 k.p.k. przez niewypełnienie obowiązków przewodniczącego wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy, co skutkowało nierozważeniem wszystkich istotnych okoliczności sprawy, szczególnie tych, które przemawiały na korzyść oskarżonego, nierzetelne rozważenie wiarygodności (braku wiarygodności) zeznań świadka M. B. (1) pomawiającego oskarżonego, rozstrzygnięcie wszystkich nieusuniętych (nieusuwalnych) wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, dowolną oceną dowodów z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego, co miało wpływ na treść orzeczenia w postaci skazania oskarżonego A. R. (1) w pkt 20, 21, 22, 23, 24, w sytuacji, w której zeznania, w ramach których został pomówiony przez M. B. (1), mogły zostać złożone (zostały złożone) przez M. B. (1) tylko w celu poprawy własnej sytuacji procesowej, wyłącznie w postępowaniu przygotowawczym i bez możliwości ich rzetelnej weryfikacji w toku postępowania sądowego;

2. art. 410 k.p.k. i art.7 k.p.k., polegające na niedostrzeżeniu przez Sąd Okręgowy, że materiały sprawy nie dają podstawy do przyjęcia, że istnieją wystarczające, konkretne i kategoryczne dowody winy i sprawstwa A. R. (1);

3. art. 410 k.p.k. i art.7 k.p.k.. poprzez brak rzetelnego rozważenia faktu, iż w dacie czynów zabronionych związanych z prowadzeniem (samodzielnym) samochodu, A. R. (1) nie posiadał uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych;

4. art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k., przejawiające się w tym, że Sąd Okręgowy dając wiarę zeznaniom M. B. (1) nie wziął pod uwagę, że zeznania tego świadka złożone zostały przede wszystkim w aspekcie treści art. 60 § 3 k.k., co

powinno skutkować koniecznością dokonania przez Sąd Okręgowy dokładnej i rzetelnej analizy złożonych zeznań, które przecież nie korespondowały ze zgromadzonym materiałem dowodowym, a w szczególności stanowiskiem oskarżonego, zaś Sąd Okręgowy wiedział, że były złożone przez M. B. (1) wyłącznie w celu polepszenia własnej sytuacji procesowej zaś Prokuratura – co jest absolutnie czytelne – dążyła do tego, żeby M. B. (1) przez cały czas trwania procesu mógł korzystać z dobrodziejstwa odmowy składania zeznań przed Sądem Okręgowym (przeciągając w nieskończoność prowadzone przeciwko niemu postępowania karne przygotowawcze), zdając sobie sprawę z tego, iż bez zastosowania tej opcji, akt oskarżenia zostałby skompromitowany.

Nadto skarżący zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, a mający wpływ na treść rozstrzygnięcia, przez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że oskarżony A. R. (1) dokonał czynów mu zarzucanych, podczas gdy z ujawnionych w toku postępowania okoliczności wynika, że brak jest dowodów bezpośrednich potwierdzających sprawstwo A. R. (1) i potwierdzających zeznania świadka M. B. (1) w zakresie dotyczącym czynów zarzucanych A. R. (1).

Skarżący sformułował także zarzut obrazy prawa materialnego tj.: art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzone) w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2. (Dz. U. 1993.61.284) w zw. z art. 87 i 91 ust. 1 Konstytucji RP oraz art.45 ust. 1 Konstytucji RP, poprzez niespełnienie warunków rzetelnego procesu, co znalazło wyraz w tym, iż doszło do rozpoznaniu sprawy bez umożliwienia oskarżonemu o popełnienie czynu zagrożonego karą, prawa do obrony przeciwko skonkretyzowanemu zarzutowi (zarzutom) oraz prawa do obrony wyrażającego się w weryfikacji świadków oskarżenia w postępowaniu sądowym.

Z ostrożności procesowej zarzucił wreszcie wyrokowi rażącą surowość orzeczonej kary, wymierzonej bez właściwego uwzględnienia dyrektyw z art. 5 i 7 k.p.k. oraz art.53 §1 i 2 k.k.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od dokonania przypisanych mu czynów wobec nieudowodnienia mu zarówno winy jak i sprawstwa zarzucanych czynów,

ewentualnie o:

2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu celem przeprowadzenia pełnego i wszechstronnego postępowania dowodowego i dokonania prawidłowych ustaleń faktycznych.

W uzasadnieniu apelacji skarżący po raz kolejny przywołuje tezę, iż oskarżony nie mógł uczestniczyć w przywożeniu do kraju środków odurzających bowiem zatrzymano mu prawo jazdy wobec skazania go za prowadzenie auta w stanie nietrzeźwości.

Nadto eksponuje okoliczność posługiwania się w akcie oskarżenia i wyroku sformułowaniami „nieustalone daty”, „nieustalone miejsca” i „nieustalone osoby” co jak utrzymuje wprowadza do „teżże historii nuty jakby bajkowe”, a z punktu widzenia procedury, a także orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka narusza prawa oskarżonego do obrony poprzez niesprecyzowanie stawianych mu zarzutów.

Obrońca osk. E. S. (4) zaskarżyła wyrok – o czym była już mowa wyżej – w części dotyczącej orzeczenia o karze i zarzucając mu obrazę prawa materialnego, a mianowicie:

a) przepisu art. 45 Konstytucji Rzeczypospolitej Polski poprzez jego niezastosowanie,

b) przepisu art. 60 § 4 k.k. poprzez jego niezastosowanie,

c) przepisu art. 53 § 1 i 2 k.k. poprzez jego niezastosowanie;

Mając powyższe zarzuty na uwadze wносиła o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez zastosowanie art. 60 § 4 k.k.

W uzasadnieniu apelacji skarżąca przypominając okoliczności zmiany postawy oskarżonego (przez długi czas negującego swój udział w przestępstwie) i znaczenie jej dla toku postępowania podkreśla, iż nie znalazły one należytego odzwierciedlenia w wymiarze kary. Prawidłowa ich ocena winna skutkować zastosowaniem dobrodziejstwa przewidzianego art. 60 § 4 k.k. i stosownym złagodzeniem orzeczonych kar, które obecnie noszą cechy rażąco surowych. Uzupelnieniem apelacji jest kserokopia pisma Prokuratury Krajowej – adresowanego do oskarżonego, w którym autor podkreśla znaczenie informacji przekazanych organom ścigania przez E. S. (1) dla toku wielu postępowań przeciwko zorganizowanej przestępczości narkotykowej.

Jak wyżej sygnalizowano **oskarżyciel publiczny** wniósł na korzyść osk. E. S. apelację, jednakże ograniczającą się do zarzutu rażącego naruszenia przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 33 § 1 k.k., polegającego na orzeczeniu wobec oskarżonego E. S. (1) za popełnienie przestępstwa opisanego w pkt 26 wyroku z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 9 grudnia 2011 r. zgodnie z ustawą o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw z dnia 1 kwietnia 2011 r. (Dz. U. 2011.117.678) w zw. z art. 4 § 1 k.k., obok kary pozbawienia wolności, kary grzywny w liczbie 400 stawek dziennych, to jest z przekroczeniem maksymalnej liczby stawek dziennych grzywny, która określona została ustawowo na 360.

W konkluzji wniósł o orzeczenie w pkt 26 wyroku, dotyczącym oskarżonego E. S. (1), kary grzywny w liczbie 360 stawek dziennych, to jest w maksymalnej liczbie stawek dziennych grzywny możliwych do orzeczenia za wskazany czyn.

Występujący na rozprawie odwoławczej prokurator przywołując art. 440 k.p.k. wniósł o wymierzenie osk. E. S. w miejsce kar pozbawienia wolności kary grzywny oraz stosownych nawiązek ewentualnie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Obrońca osk. P. K. (1) skarżąc wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego zarzucił mu:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść Wyroku w postaci art. 182 § 3 w związku z art. 391 § 2 i art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie przy ocenie zebranego materiału dowodowego zeznań M. B. (1) złożonych na rozprawie w dniu 15 maja 2013 r. z uzasadnieniem, że po tej dacie przedstawiono temu świadkowi kolejne zarzuty i po ich przedstawieniu, na kolejnym terminie rozprawy, odmówił zeznań, jak również stwierdził, iż nie zrozumiał wcześniejszego pouczenia Sądu w przedmiocie prawa do odmowy zeznań, podczas gdy przy prawidłowym zastosowaniu tych przepisów, skoro zarzuty uprawniające M. B. (1) do odmowy zeznań zostały mu przedstawione przez oskarżyciela publicznego dopiero dnia 23 maja 2013 r., a pouczenie świadka było prawidłowe, zatem konieczne było zaliczenie zeznań z dnia 15 maja 2013 r. do materiału dowodowego, przy czym naruszenie to miało istotny wpływ na ocenę materiału dowodowego, bowiem zeznania te odnosiły się do kontaktów świadka z oskarżonym P. K. (1), a ponadto wykazywały rozbieżności w stosunku do zeznań M. B. (1) z postępowania przygotowawczego;

2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść Wyroku w postaci art. 7 k.p.k. przez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zebranego materiału dowodowego i w konsekwencji dokonanie błędnych ustaleń faktycznych, polegającą na:

2.1. uznaniu, że zeznania M. B. (1) są wiarygodne, zwłaszcza co do okoliczności dotyczących P. K. (1), podczas gdy z uwagi na (i) ujawnione wewnętrzne sprzeczności i rozbieżność z okolicznościami wynikającymi z innych dowodów, (ii) na motywację świadka M. B. (1) przy odmowie składania zeznań, jaką niewątpliwie była chęć uniemożliwienia weryfikacji jego zeznań z postępowania przygotowawczego, jak również uzyskanie odstępstw w represji karnej za własne czyny, natomiast (iii) w odniesieniu do P. K. (1) spór związany z rozliczeniami biznesowymi tych osób (tym samym dodatkowo naruszając art. 5 § 2 K.p.k.), zeznania M. B. (1) powinny zostać uznane za niewiarygodne, a oparte na nich ustalenia nie mogłyby być podstawą uznania P. K. (1) i innych oskarżonych za winnych zarzuconych im przestępstw;

2.2. przyjęciu, że P. K. (1) popełnił czyn polegający na udziale we wprowadzeniu do obrotu narkotyków poprzez pośredniczenie pomiędzy M. B. (1), a T. B. oraz R. P. (1) przy sprzedaży 2 kilogramów amfetaminy i to celem osiągnięcia korzyści majątkowej, które to jednak narkotyki miały zostać zwrócone z uwagi na złą jakość (pkt. 30 tenoru Wyroku), podczas gdy świadek J. B. (1) nie potwierdził twierdzenia M. B. (1), aby miała miejsce sytuacja, w której zwracano amfetaminę z uwagi na złą jakość, a żaden zeznający świadek, ani współoskarżony nie wskazali, aby P. K. (1) miał otrzymać jakąkolwiek kwotę z tytułu tej transakcji, a tym samym prawidłowo Sąd winien uznać, że zeznania M. B. (1) nie są wiarygodne i do przedmiotowej transakcji nie doszło, a nawet gdyby przyjął, że doszło do transakcji Sąd, winien wyeliminować z opisu czynu korzyść majątkową u oskarżonego, bowiem taka okoliczność nie ma oparcia w żadnym dowodzie;

2.3. ustaleniu, że P. K. (1) popełnił czyn uczestnictwa w obrocie narkotykami, w postaci 50 gram kokainy, poprzez jej nabycie od M. B. (1), przy czym miało to nastąpić rzekomo celem dalszej odsprzedaży i celem osiągnięcia korzyści majątkowej (pkt. 31 tenoru wyroku), podczas gdy biorąc pod uwagę, że (i) zeznania M. B. (1) co do celu dalszej odsprzedaży są wzajemnie sprzeczne i z uwagi na nieprzesłuchanie M. B. (1) wątpliwości w tym zakresie nie usunięto (tym samym dodatkowo naruszając art. 5 § 2 k.p.k.), (ii) nie ustalono osób, którym rzekomo P. K. (1) miał zbywać narkotyki oraz (iii) brak jest dowodu, że takie dalsze zbycie nastąpiło, jak również, że P. K. (1) uzyskał jakąkolwiek korzyść majątkową z tego tytułu, a zatem Sąd winien uznać, że nie udowodniono co do zasady okoliczności nabycia narkotyków od M. B. (1), ani ich faktycznego dalszego zbycia i nawet zamiaru takiego zbycia oraz uzyskania korzyści majątkowej przez P. K. (1), a tym samym uniewinnić oskarżonego, a nawet gdyby przyjął, że doszło do transakcji Sąd, winien wyeliminować z opisu czynu korzyść majątkową u oskarżonego;

2.4. przyjęciu, że świadek R. O. (1) wskazał, że oskarżony miał związek z transakcją między M. B. (1), a M. P. (1) i w konsekwencji przyjęcie, że zeznania M. B. (1) są w tej kwestii wiarygodne, a w oparciu o tę ocenę uznanie, że P. K. (1) znalazł nabywcę na narkotyk w osobie M. P. (1), zapewnił odbiór narkotyku i otrzymał z tego tytułu 900 zł (pkt. 31 tenoru wyroku) wbrew jednoznacznej treści zeznań R. O. (1), który zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i w postępowaniu sądowym wskazał, że jedynie kojarzył taką osobę zastrzegając, że „nie wiem aby z tą sytuacją z kokainą miał jakikolwiek związek. Nie słyszałem aby zajmował się narkotykami” (k. 665), a znajomość osoby oskarżonego wynikała jedynie z faktu znajomości towarzyskich, zatem prawidłowo, w sytuacji gdy żaden inny świadek, ani dowód nie wskazywał na udział P. K. (1), Sąd powinien wziąć pod uwagę sprzeczność zeznań R. O. (1) oraz M. P. (1) z zeznaniami M. B. (1), odmawiając wiarygodności temu ostatniemu i uniewinniając P. K. (1) od zarzuconego czynu;

2.5. ustalenie, że w ramach czynu związanego z transakcją nabycia przez M. P. (1) 0,5 kilograma kokainy (pkt. 31 tenoru Wyroku) to P. K. (1) znalazł nabywcę na narkotyk w osobie M. P. (1), zapewnił odbiór narkotyku i otrzymał z tego tytułu 900 zł, czyli był stroną aktywną, podczas gdy jest to ustalenie sprzeczne z ustaleniami i przyznanymi przez R. O. (1) okolicznościami, że to R. O. (1) i M. P. (1) poszukiwali (byli stroną aktywną) możliwości nabycia narkotyków w związku ze zgłoszeniem zapotrzebowania przez osobę trzecią, a nawet według uznanych za wiarygodne zeznań M. B. (1) rzekomo P. K. (1) miał jedynie doprowadzić do kontaktu między M. P. (1) i M. B. (1), w żaden sposób nie biorąc dalej udziału w czynnościach transakcji, zatem co najwyżej Sąd mógł ustalić, że na prośbę M. P. (1) oskarżony skontaktował się z M. B. (1) i doprowadził do ustaleń pomiędzy nimi, co skutkowało by odmienną oceną prawnokarną;

2.6. ustaleniu, że P. K. (1) był „trwale zaangażowany w przestępczość narkotykową” i prowadził działalność pośrednika, aktywnie „poszukując źródła zbytu narkotyku”, organizując transakcje i uzyskując wynagrodzenie, podczas gdy jednocześnie Sąd ustalił, że (i) znaczna część znajomości wszystkich oskarżonych i świadków wywodziła się z relacji towarzyskich i rodzinnych, (ii) oskarżony posiadał inne stałe, legalne źródło dochodów (iii) rzekomo inne osoby poszukiwały kontaktu z ewentualnymi zbywcami narkotyków, zwracając się do P. K. (1), a oskarżony nie poszukiwał jakichkolwiek kontaktów, (iv) żaden świadek nie wskazał, że czynności P. K. (1) wykroczyły poza skontaktowanie ewentualnych uczestników transakcji, oraz (v) tylko w jednym przypadku z materiału dowodowego wywiódł konkretną okoliczność, jakoby oskarżony otrzymał wynagrodzenie, podczas gdy prawidłowo Sąd winien przyjąć, że ewentualny związek oskarżonego (gdyby taki udowodniono) z transakcjami narkotykowymi wymienionymi w akcie oskarżenia

miał charakter incydentalny wynikający z relacji rodzinnych oraz towarzyskich i nie był nakierowany na osiągnięcie wynagrodzenia, co miałyby wpływ na wymiar kary;

z ostrożności procesowej na wypadek nieuwzględnienia zarzutów z pkt. 1 i 2 powyżej,

3. obrazę przepisów prawa materialnego w postaci art. 18 § 3 k.k. w związku z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez ich niezastosowanie w świetle uznania, że P. K. (1) pośredniczył, kontaktując ze sobą uczestników transakcji, co w ocenie obrońcy mogło by być zakwalifikowane jedynie jako pomocnictwo, a nie współsprawstwo;

z ostrożności procesowej na wypadek nieuwzględnienia zarzutów z pkt. 1 - 3 powyżej,

4. rażąco niewspółmierność kary, zarówno w zakresie kar jednostkowych, jak i kary łącznej pozbawienia wolności, zwłaszcza z uwagi na uprzednią niekaralność oskarżonego.

W konkluzji skarżący wniósł o:

1. zmianę wyroku w całej zaskarżonej części i w zależności od uwzględnionych zarzutów:

1.1 uniewinnienie P. K. (1) od zarzuconych przestępstw w całości;

1.2. lub eliminację z opisu stanu faktycznego przestępstw zakwestionowanych elementów stanu faktycznego mających wpływ na ocenę prawnokarną czynów, w tym w określonych przypadkach zamiaru uzyskania korzyści majątkowej, aktywnej roli oskarżonego w poszukiwaniu klientów i rzekomego zaangażowania w przestępczość narkotykową oraz uwzględnienie tej okoliczności poprzez skrócenie orzeczonej kary pozbawienia wolności (zarzut z pkt. II ppkt. 2);

1.3. lub zmianę kwalifikacji czynów z zakresu „pośrednictwa” poprzez uzupełnienie o art. 18 § 3 K.k. oraz uwzględnienie tej okoliczności poprzez skrócenie orzeczonej kary pozbawienia wolności (zarzut z pkt. II ppkt. 3);

1.4. lub zmianę orzeczonej kary pozbawienia wolności poprzez skrócenie jej okresu (zarzut z pkt. II ppkt. 4)

2. zasądzenie na rzecz obrońcy kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w instancji odwoławczej, które nie zostały zapłacone w całości ani w części przez oskarżonego do dnia dzisiejszego.

Obrońca osk. P. S. (1) zaskarżył wyrok w całości na korzyść tego oskarżonego zarzucając obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia tj. naruszenie:

a) art. 170 § 2 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego w postaci dopuszczenia dowodu z zeznań świadka A. P. (1) na okoliczność pobicia oskarżonego P. S. (1) przez M. B. (1), co mogło mieć wpływ na złożenie obciążających oskarżonego zeznań przez M. B. (1) i wskazanie, że Sąd nie interesuje opinia osób nie biorących udziału w postępowaniu, podczas gdy zeznania A. P. (1) dotyczyłyby faktu pobicia a nie opinii na temat konfliktu między B. a P. S. (1);

b) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów dotyczącą udziału oskarżonego P. S. (1) w transakcji z M. H., podczas gdy z dowodów w postaci zeznań S. K. i S. R. wynika, iż nie zapoznawali oni oskarżonego z M. H. (S. K.) ani nie znają oskarżonego (S. R.), co stoi w sprzeczności z ustaleniami Sądu i w konsekwencji prowadzi do błędnego ustalenia stanu faktycznego, z którego Sąd ustalił, że oskarżony S. brał udział w transakcji zakupu marihuany oraz kokainy od M. H., podczas gdy okoliczności w postaci zeznań świadków wskazanych powyżej ustalone w toku sprawy nie korespondują ze sobą i stoją w logicznej sprzeczności;

c) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów dotyczącą opisanego oskarżonego P. S. (1) przez M. H., który to opis jest całkowicie odmienny od rzeczywistości, co w konsekwencji doprowadziło do

błędu w ustaleniach faktycznych popełnionych przez Sąd I instancji i przyjęcie, iż M. H. znał P. S. (1), a tym samym dokonał z nim transakcji narkotykowych, podczas gdy nie miało to miejsca,

d) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów dotyczącą rzekomego zakupu przez oskarżonego P. S. (1) od A. P. (2) substancji psychotropowej w postaci mefedronu, podczas gdy z zeznań świadka K. wynika, iż A. P. (2) prowadził sklep z dopalaczami najpóźniej do października 2010 r., a oskarżony S. opuścił zakład karny dopiero 30 listopada 2010 r., co w konsekwencji doprowadziło do przyjęcia błędnego ustalenia stanu faktycznego przez Sąd I instancji i uznania, iż doszło do zakupu mefedronu przez P. S. (1) od A. P. (2), podczas gdy sytuacja ta nie miała miejsca.

Podnosząc te zarzuty, które – w myśl wyrażonego w uzasadnieniu apelacji poglądu – spowodowały, że istotne dla odpowiedzialności jego klienta, okoliczności nie zostały wyjaśnione skarżący wniósł o uchylenie przedmiotowego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca osk. P. K. (2) zaskarżył wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego tj. w zakresie pkt 39, 40, 41, 42, 42, 43, 44, 45 oraz 58 zarzucając:

1. dowolne przyjęcie, iż depozycje M. B. (1) są wiarygodne, opisane w nich okoliczności nie budzą wątpliwości i mogą stanowić jedyny dowód winy P. K. (2), wobec braku wszechstronnego, rzetelnego, bezstronnego i przekonującego rozważenia wszystkich okoliczności sprawy, które mają wpływ na uznanie ich za wiarygodne i wystarczające dla przypisania oskarżonemu sprawstwa zarzuconych mu czynów, a które to depozycje stanowią jedyną podstawę wszystkich ustaleń faktycznych, pomimo że:

a. depozycje M. B. (1) są ogólnikowe i nie znajdują żadnego potwierdzenia w innych dowodach w zakresie sprawstwa/oskarżonego;

b. M. B. (1) jako jedyny pomawiający, aspirujący do skorzystania z dobrodziejstw art.60 k.k. uchylił się od weryfikacji swoich depozycji;

c. M. B. (1) jako współsprawca deponował bez odpowiedzialności za składanie fałszywych zeznań;

d. M. B. (1) jest przestępcą, osobą obeznaną z mechanizmami procesu karnego;

e. M. B. (1) pozostawał w konflikcie z P. K. (2) i istnieją okoliczności wskazujące na chęć zemsty i odegrania się na nim;

f. M. B. (1) znał przez wiele lat P. K. (2), stąd możliwość jego identyfikacji i połączenia ze S. C. (2);

2. dowolną ocenę dowodów i rozstrzygnięcie istniejących wątpliwości na niekorzyść Oskarżonego, a mianowicie:

a. co do czynu z pkt 41 wyroku - wyjaśnień i stanowiska nie przyznającego się do winy, a więc zaprzeczającego oskarżonego oraz dowodów z zeznań świadków T. D., M. M. (3), M. K. oraz z akt sprawy o sygn. akt: II K 43/11 Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim, z których to dowodów żaden nie potwierdza udziału oskarżonego w zdarzeniu;

b. co do czynu z pkt 42 i 43 wyroku - wyjaśnień i stanowiska nie przyznającego się do winy, a więc zaprzeczającego oskarżonego i zeznań świadka Ł. K. (1), które nie potwierdzają w ogóle faktu zaistnienia przestępstw;

c. co do czynu z pkt 39 i 40 wyroku - wyjaśnień i stanowiska nie przyznającego się do winy, a więc zaprzeczającego oskarżonego.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił także rażącą obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia poprzez poczynienie w motywach ustaleń faktycznych na podstawie oświadczeń nieprawidłowo - wobec odmowy składania zeznań i odpowiedzi na pytania, odebranych w trybie art.389§2 KPK od M. B. (1), które nie są dowodami.

W konkluzji skarżący wniósł o:

a. zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu,

ewentualnie o:

b. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu apelacji skarżący poza obszernymi rozważaniami na temat prawnego znaczenia zeznań w postaci pomówienia, podniósł okoliczności dotyczące konfliktu między osk. P. K. a św. M. B. na tle ich rozliczeń finansowych. Dokonał także wyliczeń, które mają zadać kłam twierdzeniom M. B. co do transakcji (paserstwa) zakupu kradzionego alkoholu i papierosów oraz postawił zarzut zaniechania dokonania ustaleń czy miały miejsce w okolicy włamania, z których artykuły te miałyby pochodzić.

Obrońca osk. M. P. (1) skarżąc wyrok w całości co do tego oskarżonego zarzucił naruszenie przepisów postępowania, mających wpływ na treść wyroku, a mianowicie art 5 § 2 k.p.k., o ile Sąd I instancji rozstrzygnął nie dające się usunąć wątpliwości wynikające z treści zeznań świadków M. B. (1) oraz R. O. (1) na niekorzyść oskarżonego i nie uwzględnił wyjaśnień złożonych przez oskarżonego M. P. (1).

Wobec powyższego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego M. P. (1) od zarzucanego mu czynu.

Jako argumentację skarżący przytoczył rozbieżności między relacjami świadków M. B. i R. O. „potęgowane ... niedookreśleniem ... czasu zdarzenia”.

Obrońca osk. K. D. (1) zaskarżył wyrok zarzucając orzeczeniu w pkt 54, 55 i 58 dotyczącym jego klienta:

1. mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę tego wyroku, a polegający na przyjęciu, że oskarżony popełnił czyny zarzucane mu aktem oskarżenia, podczas gdy zebrany materiał dowodowy i prawidłowo ustalony stan faktyczny przeczą temu wnioskowi.

2. mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku rażącą obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie przez Sąd oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego dotyczącego rzekomego udziału oskarżonego D. w zarzuczanych mu przez oskarżyciela publicznych czynach w sposób całkowicie dowolny, a nie swobodny, z pominięciem zasad logiki i doświadczenia życiowego, także wbrew zasadom prawidłowego rozumowania.

3. mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku rażącą obrazę przepisów postępowania tj. a art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez niedokonanie przez Sąd rozstrzygnięcia pojawiających się w sprawie wątpliwości odnośnie sprawstwa oskarżonego D., w zarzuczanych mu czynach na korzyść oskarżonego, a w miejsce tego uznanie przez Sąd w sposób niezgodny z zasadą obiektywizmu i sprzeczny z zasadą prawidłowego rozumowania, iż wątpliwości te nie zachodzą.

Mając powyższe zarzuty na uwadze wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego K. D. (1) od zarzuczanych mu czynów, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie do ponownego rozpoznania.

Skarżący stwierdza w uzasadnieniu, iż Sąd bagatelizuje nieścisłości w relacjach M. B. na temat K. D. i bezkrytycznie przyjmuje obciążające tego oskarżonego depozycje. Zwraca też uwagę na fakt nieposiadania przez oskarżonego uprawnień do kierowania pojazdem mechanicznym, a w praktyce brak umiejętności jazdy samochodem czego nigdy się nie uczył.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje obrońców, którzy kwestionowali zasadność zarzutów stawianych ich mandatom jako niezasadne nie zasługiwały na uwzględnienie. Jedynie apelacja obrońcy osk. E. S. (1) została częściowo uwzględniona o czym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia. Jako oczywistą należało uznać pisemną apelację oskarżyciela publicznego dotyczącą tego oskarżonego, jednakże nie w pełni zasługiwał na uwzględnienie wniosek sformułowany na rozprawie odwoławczej przez prokuratora w trybie art. 440 k.p.k.

Zważywszy, iż wszystkie z apelacji dotyczące orzeczenia o winie, zasadniczym zarzutem czyniły kwestię wiarygodności wyjaśnień (a później zeznań) św. M. B. (1) – Sąd Apelacyjny odniesie się do niej na wstępie.

W pierwszej jednak kolejności odnotować należy, że Sąd I instancji prawidłowo przeprowadził postępowanie jurysdykcyjne, dociekliwie analizując i uzupełniając materiał dowodowy co do poszczególnych zarzutów, a następnie oceniając go przy poszanowaniu zasad sformułowanych w przywoływanych (jako rzekomo obrażone) przepisach art. 5 § 2, 7, 410 i in. kodeksu postępowania karnego). Również uzasadnienie wyroku czyni zadość wymogom określonym w art. 424 k.p.k. Należy podkreślić, iż porządkuje ono materiał zgromadzony w sprawie, w sposób czytelny obrazując zarówno tło jak i zakres przestępczej działalności oskarżonych oraz, już szczegółowo, odnosząc się do ich poczynań w zakresie stawianych im zarzutów.

Przypomnieć też trzeba, iż przedmiotowa sprawa jest elementem wielu działań organów ścigania przeciwko zorganizowanej przestępczości, w tym przypadku zwłaszcza narkotykowej. Zdecydowana większość osób objętych zarzutami, ale i występujących w niej świadków to osoby związane ze środowiskiem przestępczym. Konsekwencją tego jest konstatacja, że relacjonowane przez osoby współpracujące z organami ścigania wydarzenia związane są z poczynaniami nie przypadkowych osób, które dopuściły się jednostkowo, odosobnionych czynów przestępnych, ale mniej lub bardziej zamkniętego kręgu ludzi wracających do – i żyjących z działalności przestępczej. Ma to miejsce nawet wtedy, gdy osoby te wykonują również inną działalność, najczęściej gospodarczą prowadząc np. zakłady gastronomiczne (bary, pizzerie), handlową (sklepy) czy usługową (solaria).

Wszystko to ma również pewną charakterystyczną cechę wyrażającą się w reakcji takiego środowiska na fakt podjęcia przez współuczestnika przestępczej działalności, współpracy z organami ścigania i wymiaru sprawiedliwości, zwłaszcza w charakterze świadka koronnego czy tzw. małego świadka koronnego pragnącego skorzystać z dobrodziejstwa art. 60 § 3 lub 4 k.k. Osoby, których depozycje ich dotyczą koncentrują się na próbie wykazania niewiarygodności pomawiającego poprzez twierdzenie o jej trwałej skłonności do kłamstwa a nawet przypisywanie choroby lub uzależnień rzutujących na możliwość wiarygodnego relacjonowania faktów. Przywoływane są wymaginowane lub rzeczywiste, ale odległe i błahe konflikty, które powodują działanie z zemsty, czy innych niskich pobudek. Twierdzenia takie wspierane są stosownymi relacjami innych, z pozoru neutralnych osób. Krótko mówiąc, zainteresowani przypuszczają zmasowany atak dla zdyskredytowania takiej osoby.

Identyczna sytuacja ma miejsce w przedmiotowej sprawie. Osoby których działalność przestępczą ujawnia św. M. B. (1), wskazując na ich współdziałanie w popełnianych przez siebie czynach, negują swój w nich udział, odmawiając wyjaśnień w sprawie lub uruchamiają cały arsenał przywołanych wyżej przykładowo argumentów dla zdeprecjonowania jego relacji. Znaczna część argumentacji zawartej w apelacjach bazuje na tych opiniach i ocenach.

Sąd I instancji dokonując ustaleń faktycznych w sprawie oparł się, co sam wielokrotnie podkreśla, na depozycjach św. M. B. (1). Dokonał jednak ich oceny w sposób wnikliwy, analizując je w kontekście innych dowodów w sprawie (bowiem wbrew twierdzeniom skarżących znajdują one takie potwierdzenie) z pełnym poszanowaniem reguł zawartych w art. 7 k.p.k. a więc uwzględniając zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego.

Po pierwsze zaś, uwzględnił w swych ocenach sytuację do jakiej doprowadził prokurator stawiając św. M. B. (1) – jako podejrzanemu w toczącym się przeciwko niemu śledztwie uzupełniając zarzuty, co skutkowało następnie odmową zeznań świadka w trybie art. 182 § 3 k.k. (str. 74 pisemnych motywów wyroku). Nadto zgodnie z wyrażonym bezpośrednio na rozprawie w dniu 20 czerwca 2013 r. (k. 12638) stanowiskiem nie uwzględnił w dokonywanych ustaleniach zeznań tego świadka złożonych na rozprawie w dniu 15 maja 2013 r.

Po wtóre, podkreślenia wymaga, że św. M. B. po zatrzymaniu w dniu 31 marca 2011 r. i przedstawieniu mu pierwszych zarzutów nie przyznając się do popełniania będących ich przedmiotem przestępstw – odmówił składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania (k. 123 – 125 akt XII K 65/13). Nota bene tak jak wielu innych zatrzymanych we wspomnianym postępowaniu dotyczącym obrotu środkami odurzającymi. Jednakże po kilku dniach chcąc skorzystać z instytucji przewidzianej w art. 60 k.k. zdecydował się przyznać do stawianych zarzutów i ujawnić przestępstwa popełnione przez siebie i inne osoby. Poczynając od przesłuchania w dniu 7 kwietnia 2011 r. (późniejszy świadek w przedmiotowej sprawie) złożył zeznania w toku kilku przesłuchań oraz eksperymentów procesowych, a w rzeczywistości czynności podczas których wskazywał miejsca produkcji i przechowywania środków odurzających, dokonywania transakcji itp. Wyjaśnienia podejrzanego (świadka) znajdują się także w protokołach konfrontacji.

Relacje M. B. w ogromnej większości zostały uznane przez Sąd Okręgowy za wiarygodne i stanowisko to należy w pełni podzielić. Są one logicznym wywodem, zawierającym wiele szczegółów tak dotyczących osób (nazwiska, pseudonimy), podejmowanych działań, przeprowadzanych transakcji, ilości i rodzajów środków odurzających, ich cen itp. Zeznający jest konsekwentny w swoich relacjach. Oczywiście, sygnalizuje też przypadki wątpliwości co do szczegółów niektórych wydarzeń co uzasadnione jest upływem czasu i niepamięcią. Trzeba przy tym uwzględnić, iż wydarzenia te były istotą jego egzystencji i działalności w owym okresie.

Co zaś najistotniejsze – wbrew, jak już sygnalizował Sąd odwoławczy, twierdzeniom apelujących - jego relacja znajduje potwierdzenie w wypowiedziach innych osób. Sąd Okręgowy wskazuje nazwiska tych osób dokonując ogólnej oceny zeznań św. M. B. na str. 72 – 73. Odnotowuje także, którzy ze świadków zaprzeczali jego twierdzeniom (str. 73 – 74 uzasadnienia). Szczegółowo zaś odnosi się do nich w toku omawiania poszczególnych czynów na dalszych stronach pisemnych motywów.

Sąd I instancji zwraca uwagę na przypadki niepewności w relacji św. M. B. lub lakoniczności odnośnie określonych wydarzeń dokonując wtedy korekty opisu czynów poprzez przyjęcie korzystniejszych dla oskarżonych wielkości i (lub) wartości. Ogólnikowość i lakoniczność relacji M. B. spowodowała także np. umorzenie postępowania co do jednego z zarzutów stawianych P. K. (pkt XXXIX a/o).

Podsumowując tę część wywodów stwierdzić trzeba, że Sąd Okręgowy dysponował obszernymi depozycjami św. M. B. z postępowania przygotowawczego, a zważywszy na ich konsekwencję (w przypadkach gdy w kolejnych protokołach odnosił się do tych samych wydarzeń, czy też czynił to w trakcie tzw. wizji lokalnych), logikę wyvodu i wsparcie innymi dowodami – zasadnie obdarzył je walorem wiarygodności. Pamiętać też trzeba, iż świadek – treść ujawnianych mu w trybie art. 391 § 2 k.p.k. protokołów potwierdził.

Dostrzegając zatem wadliwość i szkodliwość postępowania prokuratora wobec św. M. B. po rozprawie w dniu 15 maja 2013 r. (postanowienie o uzupełnieniu zarzutów z 23 maja 2013 r. i przesłuchanie z tego dnia k. 13362 – 13365) Sąd Apelacyjny stwierdza, że Sąd I instancji dysponował dostatecznym materiałem pozwalającym na procedowanie i materiał ten poddał właściwej analizie, wyprowadzając z jego oceny uprawnione i udokumentowane wnioski.

Zatem Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do podzielenia wszystkich zarzutów zawartych w apelacjach kwestionujących wartość dowodową wyjaśnień i zeznań M. B. (1).

Przechodząc do jednostkowych zarzutów lub argumentacji poszczególnych apelacji stwierdzić należy co następuje.

Odnośnie apelacji obrońcy osk. R. P., której zarzut ogranicza się do kwestionowania depozycji św. M. B. należy odesłać do powyżej wskazanego stanowiska Sądu odwoławczego. Jednocześnie trzeba zwrócić uwagę, iż teza, że osk. E. S. przyznając się do popełnienia zarzucanych mu czynów na rozprawie w dniu 17 kwietnia 2014 r. nie potwierdził wyjaśnień M. B. (1) dotyczących udziału R. P. (1) w obrocie środkami odurzającymi jest o tyle nieuprawniona, że oskarżony ten w ogóle nie wypowiedział się w tych wyjaśnieniach o osobie R. P. (vide protokół k. 14797 – 14805). Nota bene obrońca R. P. nie zadawał przesłuchiwanemu żadnych pytań.

Co do kwestii zwrotu partii amfetaminy świadkowi koronnemu J. B. odnotować trzeba, iż wątek złej jakości różnych zresztą rodzajów środków odurzających trafiających do obrotu niejednokrotnie pojawia się w relacjach osób zeznających w tej sprawie. Sami producenci amfetaminy (którzy zeznają na ten temat) ujawniają fakt stosowania przeróżnych domieszek dla powiększenia zysków drogą zwiększania objętości sprzedawanych hurtowo porcji. To samo robią zresztą detaliści przy porcjowaniu tzw. działek. Jest to powszechnie znane w środowisku i znajduje potwierdzenie w relacjach świadków również w przedmiotowej sprawie. Problem jakości dotyczy także produktów wyjściowych (tzw. prekursorów BMK). Mówi o tym zresztą sam J. B. na k. 15225 relacjonując: „Te 100kg ... to nie była czysta amfetamina ... następnie (...) dosypywał do każdego 1 kg około 100 gram mąki ziemniaczanej”, wcześniej zaś (k. 15219): „My głównie 10 kg z 30 kg sprzedawaliśmy .., a z pozostałych 20 kg robiliśmy 30 kg i to sprzedawaliśmy z zyskiem ...”. Opisuje też, że: „znajomy B., załatwił nam 30 litrów BMK i ten płyn okazał się słabej jakości. Musieliśmy go zwrócić, były problemy z jego zwrotem, w konsekwencji zabraliśmy temu człowiekowi, który miał pseudonim (...), 4,5 kg amfetaminy. Był też na spotkaniu B., jednak od niego nie chcieliśmy nic, żeby nie psuć naszej współpracy z nim” (k. 15221).

Zatem tego fragmentu zeznań św. J. B. (k. 15221 – 22), w którym mówi on, że nie pamięta „żeby w tym czasie B. zwrócił nam jakieś partie amfetaminy z uwagi na zastrzeżenia co do jej składu i jakości. Mogło tak być, że taką amfetaminę zwrócił bezpośrednio D. G. a nie mnie, ale ja nie przypominam sobie takiej sytuacji” nie można interpretować jako zanegowanie depozycji św. B..

Konkludując – jak wykazano powyżej obrońca osk. R. P. nie podważył ustaleń Sądu Okręgowego.

Odnosnie apelacji obrońcy osk. A. K..

Niezrozumiałe są zarzuty ujęte w pkt B 1 i 2 apelacji w sytuacji, gdy w uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy porządkując materiał dowodowy odnosi go do poszczególnych czynów omawiając mechanizm działania osób którym czyn został przypisany, ich stanowisko co do stawianego im zarzutu i dowody, które legły u podstaw dokonanych ustaleń (str. 15 – 23, 103, 109 – 110, 111 – 116).

Zarzut ujęty w pkt B2) jest całkowicie niezrozumiały (co to znaczy „pozorne” przytoczenie okoliczności?). Przeciwnie to, skarżący nierzetelnie przywołuje treść zeznań np. w punkcie B3VIII jakoby św. M. B. wskazywał, iż oskarżony A. K. mógł nie wiedzieć co jest trzymane na jego posesji (tu w apelacji wskazano „właściwą” kartę 3142 i tom XVI akt). W rzeczywistości zeznania świadka we wskazanym protokole brzmią: „(...) (pseudonim (...)) – przyp. S.A.) miał dziuplę pod P. gdzie, mieszkał, a my trzymaliśmy u niego ziolo z przemytu z Holandii. Dostawał za to 2 – 3 tys. zł miesięcznie ... (...) trzymał to w stodole, tam miał kanał bo trzeba było wyjąć towar ... T. u (...) była też dziupla na produkcję amfetaminy, po tym jak mnie pogonili, tam na dziupli był przypał i zamknęli tam naszego A. z P. i 2 innych. Ten A. ma na nazwisko F. (za produkcję amfetaminy w 2008 r. osk. A. K. został prawomocnie skazany co jest bezsporne – przyp. S.A.) ... To była dziupla na trzymanie tego ziola ... (...) wiedział, że przywożą ziolo bo dostawał za to pieniądze, ale miał się nie wtrącać ... nie załatwiał odbiorców na ziolo. Ale (...) wchodził do stodoły. U (...) też trzymaliśmy 200 l wody (chodzi o prekursor do produkcji amfetaminy – przyp. S.A.), ale to nie było w stodole tylko z boku w komórce ... ***O wodzie (...) mógł nie wiedzieć, pewnie widział bańki a było 20 – 30 l ale nie wiedział co w nich jest i do czego ...*** (podkreślenie S.A.). U (...) była też przechowywana amfetamina ze strąceń u (...) była trzymana w komórce .. U (...) mogło być trzymane przez ok. 8 miesięcy już towar z mąka po dosypce czyli 50 kg ... My ze strącania woziliśmy towar do (...), chyba, że był do razu klient ... (...) miał też za to płacone chyba tyle samo co za ziolo – 2 – 3 tys. zł.”

Powyższy cytat dowodzi nielojalności tak wobec materiału dowodowego jak i wobec Sądu.

Sąd Okręgowy w pisemnych motywach wyjaśnia też modyfikację czynów przypisanych osk. A. K. ***poprzez obniżenie ilości narkotyku*** i to w przypadku obu stawianych mu zarzutów (str. 110 – 113). Wyjaśnia też przesłankę przyjęcia wobec osk. A. K. kwalifikacji z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (str. 164 – 165 uzasadnienia).

Skarżący opacznie interpretuje też zeznania św. A. F. oraz T. S., choć Sąd I instancji dokonuje ich przekonywującej oceny, także wyraźnie wskazując, iż produkcja amfetaminy na posesji oskarżonego miała miejsce w okresie późniejszym (w 2008 r. – za co został on skazany w odrębnym postępowaniu, co przyznaje sam skarżący).

Co do wymiaru kary podzielić można jedynie tezę obrońcy co do jej dolegliwości. Natomiast wymiar jej zważywszy na ilość środków odurzających liczoną w setkach kilogramów (amfetamina) i dziesiątkach (marihuana) obrazują stopień społecznej szkodliwości czynów oskarżonego, co przy ustaleniu działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej – nie nosi zdaniem Sądu odwoławczego – cechy rażącej surowości.

Odsyłając apelacji obrońcy osk. A. R. (1).

Odsyłając w zakresie większości zarzutów sformułowanych w apelacji do rozważań wcześniej zaprezentowanych, a dotyczących depozycji św. M. B. (1) należy podkreślić, iż – wbrew tezie skarżącego – Sąd I instancji nie stwierdził by oceniając dowody winy osk. A. R. nabrał w tym zakresie wątpliwości, a tym bardziej brak jest przesłanek by uznać, że rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. Sąd Okręgowy rzeczo omówił podstawę ustaleń w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu.

Jedynym uchybieniem jest niewątpliwie ujęcie w opisie przypisanego oskarżonemu w pkt 20 wyroku czynu z pkt XX (pkt XXII a/o), iż partia marihuany w ilości 4,5 kg przywieziona z Holandii ostatnim wykonanym przezeń kursem pochodziła z uprzedniego jej zaboru nieustalanej osobie, oraz zastosowanie kumulatywnej kwalifikacji w tym zarzucie z art. 64 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Choć bowiem okoliczność ta odpowiada rzeczywistemu przebiegowi wypadków to zgodnie z interpretacją przepisów cytowanej ustawy (którą tutejszy Sąd Apelacyjny podziela) – sprawca, który dokonuje zaboru w celu przywłaszczenia środków odurzających lub substancji psychotropowych nie będących w legalnym obrocie, nie popełnia przestępstwa kradzieży, jak również nie popełnia przestępstwa z art. 64 ust. 1 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, ponieważ przedmiotem tego przestępstwa są narkotyki dopuszczone do legalnego obrotu (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 4 listopada 2015 r. II AKa 275/15 – Orzecznictwo Apelacji Wrocławskiej Rok 2016 Nr 1 (37) poz. 337). Skutkowało to wyeliminowaniem stwierdzenia „po uprzednim jej zaborze nieustalanej osobie” w pkt II wyroku Sądu Apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny nie podziela też zarzutu skarżącego opartego na tezie, że oskarżony nie mógł dokonywać przewozu marihuany w okresie wskazanym w akcie oskarżenia i przyjętym w wyroku, bowiem w tym czasie nie posiadał prawa jazdy, zatrzymanego na podstawie wyroku sądowego za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości. Należy się zgodzić z wywodem skarżącego, że przywołane przezeń zapisy w orzeczeniach (str. 8 apelacji) wskazują, iż fizycznie dokument prawa jazdy został oskarżonemu odebrany w dniu popełnienia przedmiotowego występku. Nie stanowi to jednakże żadnej postawy do wykluczenia możliwości faktycznego prowadzenia przez oskarżonego pojazdów bez posiadania takiego, ważnego dokumentu. Nieuprawnione są uwagi Sądu zawarte w pisemnych motywach wyroku, czy mógł to czynić „przy wykorzystaniu podrobionego dokumentu prawa jazdy”, jednakże powszechnie znanym jest, że w wyniku kontroli drogowych, wielokrotnie stwierdzane są takie przypadki lub przypadki posługiwania się nieważnymi, wcześniej wydanymi dokumentami po zgłoszeniu ich rzekomej utraty, albo prowadzenie auta wręcz bez posiadania prawa jazdy, gdy osoba taka umiejętność prowadzenia pojazdu posiadała.

Na koniec odnosząc się do zarzutów przywołujących zapisy Konstytucji RP i Konwencji Praw Człowieka stwierdzić trzeba, że sformułowań zarzutów stawianych oskarżonemu tak w akcie oskarżenia jak i wyroku nie można uznać za niesprecyzowane z uwagi na użycie określeń o nieustalonej bliżej dacie, czy nieustalonym miejscu w Holandii a wreszcie nieustalanej osobie. Nie przekraczają one granic dozwolonych w judykaturze, zwłaszcza że pozostałe ustalone i zawarte w opisach okoliczności, miejsca i daty pozwalają na odniesienie się oskarżonego do ich istoty. Te „nieustalenia” dotyczą bowiem osób dostawców marihuany, która została nabyta choć w nieznannej miejscowości i od nieznannej z personaliów osoby (osób) w Holandii, ale została przywieziona do W. lub miejscowości o nazwie P. (...). Zakreślony okres „co najmniej od 21 września 2005 r. i nie później niż do stycznia 2006 r.” jest też dostatecznie dokładny do ustosunkowania się, co też obrona czyni w swoim wywodzie wiążąc go z kwestią uprawnień kierowcy. Możliwe też było bez szkody dla wymogów kodeksowych pominięcie stwierdzenia „dat bliżej nieustalonych” co być

może nie dałoby podstaw do mało prawniczo brzmiących stwierdzeń skarżącego o „wprowadzaniu do tejże historii nuty jakby bajkowej”.

Godzi się jednocześnie zwrócić uwagę, iż w przypadku także tego oskarżonego, Sąd I instancji krytycznie analizując relacje św. M. B. przyjął mniejsze, a więc korzystniejsze dla oskarżonego wielkości i wartości przedmiotu przestępstwa.

Konkludując – Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do uznania zarzutów obrońcy oskarżonego za uzasadnione.

Odnosnie apelacji obrońcy osk. P. K..

Zarzuty zawarte w tej apelacji i argumentacja do nich przedstawiona w jej uzasadnieniu upoważnia do wniosku, iż stanowią one polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Okręgowego, o czym była mowa wyżej, a obszernie zrelacjonowanymi w pisemnych motywach wyroku pierwszoinstancyjnego. Przekonanie co do tego, wzmacnia sformułowana kilkakrotnie w środku odwoławczym sugestia o incydentalnym i wynikającym z powiązań o charakterze rodzinno – towarzyskim udziale oskarżonego w przypisanych mu czynach związanych z obrotem środkami odurzającymi. Taką też wymowę ma twierdzenie, że brak jest dowodu by oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a działanie to wykraczało poza „koleżeńską przysługę”.

Skarżący pomija przy tym zeznania, w których zawarta jest informacja o konkretnej kwocie uzyskanej przez oskarżonego a także praktycznie powszechną wiedzę, płynącą z analogicznych spraw dotyczących handlu narkotykami, iż uczestniczący w obrocie skrzętnie i skrupulatnie dbają o rozliczenie udziału w zyskach każdego uczestnika transakcji, a wreszcie zapomina o treści art. 115 § 4 k.k. statuującego, że korzyścią majątkową jest korzyść nie tylko dla siebie ale też „dla kogo innego”.

Odwołując się zaś do zeznań św. R. O. skarżący nie uwzględnia ich w całości, w tym ich ewolucji od negowania wiedzy i udziału świadka w obrocie, poprzez przyznanie i ogólnikowe (a także unikające wskazania osób w nim uczestniczących) zeznania, aż po akceptację twierdzeń św. M. B. (w toku czynności konfrontacji k. 1732 t. IX). W trakcie tej czynności św. R. O. (w owym czasie o statusie podejrzanego) przypomniał sobie również fakt kwestionowania jakości towaru, choć neguje jego zwrot dostawcy. Skoro o tym mowa – warto przypomnieć, że przywoływany w apelacji św. J. B. nie tyle „nie potwierdził twierdzenia M. B. (1), aby miała miejsce sytuacja, w której zwracano amfetaminę z uwagi na złą jakość...”, ale – o czym była mowa wyżej, że nie pamięta tej konkretnej okoliczności, lecz jej nie wykluczył.

Omawiając kwestię kwalifikacji prawnej czynów Sąd podkreślił, iż odpowiadający w tym postępowaniu nie byli nabywcami narkotyków na własny użytek, do własnej konsumpcji, ale właśnie dla dalszego zbytu, a więc w celu osiągnięcia korzyści majątkowej (str. 163 i nast. uzasadnienia).

Stopień aktywności i zaangażowania w handlu środkami odurzającymi oskarżonego obrazuje analiza dowodów prowadząca do ustaleń omówionych szczegółowo na str. 142 – 146. Sąd zwraca przy tym uwagę na znaczenie dla tych ustaleń wątku rozliczeń finansowych między oskarżonym a św. M. B., a także wpływu na poczynania oskarżonego mimo prowadzenia działalności gospodarczej.

Prawidłowa ocena tych poczynąń dokonana przez Sąd I instancji nie pozwala na akceptację tezy skarżącego o jedynie pomocnictwie do popełnienia przestępstwa, a nie współsprawstwie.

Również – zdaniem Sądu Apelacyjnego – nie można podzielić zarzutu o rażącej surowości kar wymierzonych oskarżonemu, co do których wymiaru Sąd I instancji wypowiedział się w uzasadnieniu indywidualnie wobec każdego z oskarżonych. Jeśli zaś idzie o odniesienie się do wymiaru kar orzeczonych wobec innych oskarżonych to trzeba pamiętać, iż zarzut przypisany osk. P. K. w pkt 31 nie jest tożsamy z zarzutem M. P. (pkt 52 wyroku).

Odnotowując, iż Sąd I instancji uwzględnił przy kształtowaniu kary wszystkie istotne dlań okoliczności, a ich wymiar oscyluje w dolnych granicach ustawowego zagrożenia – kar tych, tak jednostkowych jak i łącznej nie można uznać za rażące surowe.

W końcowej części uzasadnienia Sąd Apelacyjny odniesie się jeszcze do tej kwestii.

Odnosnie apelacji obrońcy osk. P. S..

Oceniając i ustosunkowując się do zarzutów tej apelacji również należy odesłać do wcześniejszych rozważań dotyczących wiarygodności poszczególnych dowodów. Warto natomiast zwrócić uwagę, iż stawiane zarzuty wpisują się w działania, które poprzez próbę nadania nadmiernego znaczenia pobocznym wydarzeniom mają podważyć wiarygodność dowodów oskarżenia. Taka sytuacja dotyczy zarzutu (zasadnej zdaniem Sądu Apelacyjnego) odmowy przeprowadzenia dowodu z zeznań A. P. (1) o okolicznościach pobicia P. S. przez M. B.. Pozostałe zaś zarzuty i argumenty na ich poparcie stanowią polemikę z ustaleniami Sądu. Podnoszą przy tym kwestie dotyczących odległych w czasie okoliczności kto z kim z kręgu handlujących narkotykami i kiedy zapoznał się, jak ulegał zmianie wygląd czy sposób ubierania się itp. Jednocześnie nie zachowując lojalności wobec materiału dowodowego, a w konsekwencji wobec Sądu skarżący stawia tezę o niemożności przeprowadzenia transakcji np. metadronem między A. P. a P. S., bowiem ten pierwszy „prowadził sklep z dopalaczami najpóźniej do października 2010 r., a oskarżony S. opuścił zakład karny dopiero 30 listopada 2010 r.”. Z ustaleń Sądu zaś wynika wyraźnie, że po wprowadzeniu zakazu obrotu metadronem od 25 sierpnia 2010 r. A. P. rozprawdzał go w prowadzonym jeszcze sklepie a później kupując poprzez internet zbywał kupującym – bezpośrednio lub m. in. z udziałem M. B.. Natomiast transakcja z P. S. miała miejsce w sklepie prowadzonym przez M. B., a nie P. (t. XVI k. 3193v – 3194).

Rozważania zatem dotyczące przypuszczalnych dat okresu, w którym A. P. prowadził sklep (on sam tego nie pamięta t. XLII k. 15565) i daty opuszczenia zakładu penitencjarnego przez P. S. są bezprzedmiotowe.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do podzielenia zarzutów omawianej apelacji.

Odnosnie apelacji obrońcy osk. P. K..

Także ta apelacja koncentruje się na zdezawuowaniu zeznań świadka M. B. przede wszystkim przywołując zeznania bądź wyjaśnienia osób negujących relacje tego świadka, choć – o czym była mowa wyżej – najczęściej zainteresowanych z uwagi na własną sytuację procesową (współoskarżeni lub odpowiadający w innych postępowaniach) jak i solidarność środowiskową.

Tam zaś gdzie depozycje świadka znajdują jakiekolwiek potwierdzenie (zeznania św. Ł. K.) skarżący bagatelizuje ich wymowę.

Obszerny wywód zawierający również uwłaczające Sądowi tezy („Z powyższego wprost wynika, iż Sąd z założenia miał dać wiarę depozycjom świadka ...” – str. 8 apelacji) wylicza (także w punktach na str. 2) rzekome wady i ich przyczyny dotyczące osoby lub relacji św. M. B.. Skarżący jednak formułując tezy w pkt b i c – mija się z prawdą, bowiem nie wskazuje by świadek z góry zakładał, a przede wszystkim mógł przewidzieć jak w dalszym toku postępowania przygotowawczego i sądowego będą się zachowywać jego uczestnicy. Wbrew zresztą tezie stawianej przez skarżącego – św. M. B. na rozprawie w dniu 15 maja 2013 r. zeznawał i to składając obszerną relację, a jedynie dalsze wydarzenia o których mowa wyżej wyeliminowały z materiału dowodowego te depozycje. Teza zatem o uchylaniu się od weryfikacji czy czynienie ich „bez odpowiedzialności za składanie fałszywych zeznań” jest chybiona.

Również przywoływanie rzekomego konfliktu P. K. z M. B. na tle rozliczeń za kupno/sprzedaż sklepu nie znajduje żadnego potwierdzenia zwłaszcza, że M. B. nie ukrywał i mówił o fakcie, że przedmiotem rozbieżności między nimi jest kilkunastotysięczna kwota. Okoliczność ta nie daje podstaw do snucia rozważań o mściwym, bezpodstawnym obciążaniu P. K. różnorodnymi zresztą czynami przestępnymi.

Całkowicie chybioną jest też próba zdezawuowania zeznań św. M. B. dotycząca paserstwa w postaci zakupu od P. K. kradzionego (o czym mówił sprzedający) alkoholu i papierosów. Wyliczanie opłacalności lub nieopłacalności transakcji bez znajomości jakiego rodzaju towary zawarte były w 3 workach mija się z celem. O opłacalności decyduje gotowość zapłacenia żądanej kwoty przez nabywcę, a kwotę tę podał M. B., który nim był. Widocznie była ona korzystna

skoro zgodził się ją zapłacić. Natomiast brak informacji o dokonanych włamaniach nie nasuwa zastrzeżeń, bowiem z zebranych dowodów nie wynika gdzie i kiedy miały być dokonane, a przede wszystkim nikt się tą kwestią nie interesował, bowiem z punktu widzenia obu stron transakcji nie miało to żadnego znaczenia. Faktem natomiast jest – co przyznaje skarżący, że Ł. K. „mówi jedynie o układaniu towarów na półkach” (str. 13 apelacji), a przecież chodzi w tym przypadku o towar nabyty do K..

Zarzut oznaczony jako III a uzasadniony w mało czytelny (niejasny) sposób nie daje się zinterpretować. Jednocześnie stwierdzić należy, że lektura protokołów przesłuchań św. B. – uwzględnionych przez Sąd przy dokonywaniu ustaleń faktycznych nie nasuwa zastrzeżeń od strony proceduralnej.

Oдноśnie apelacji obrońcy osk. M. P..

Nie można podzielić zarzutów tej apelacji i ich argumentacji. Sąd Okręgowy bowiem nie miał takich wątpliwości jakie formułuje skarżący, a to dopiero gdy organ sądowy sformułuje takie wątpliwości i ich nie usunie w wyniku przeprowadzenia określonych dowodów można stawiać tezę o obrazie art. 5 § 2 k.p.k. Po raz kolejny przypomnieć więc trzeba, że Sąd dał wiarę przekonującym zeznaniom św. B., a potwierdził je ostatecznie R. O.. Przy czym, ten ostatni początkowo zaprzeczał zdarzeniu, niewątpliwie chcąc ukryć swój w nim udział, lecz w kolejnych depozycjach przyznał, najpierw nie w pełni, a po przeprowadzonej konfrontacji, że to wersja M. B. odpowiada rzeczywistemu przebiegowi wypadków. Oskarżony M. P. natomiast, korzystając z przysługującego mu uprawnienia negocjował swój udział w przestępczej transakcji, choć przyznał fakt znajomości praktycznie wszystkich z „łańcuszka” pośredników w jej przeprowadzaniu. Sąd I instancji przekonująco umotywowwał odmowę waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego.

Oдноśnie apelacji obrońcy osk. K. D..

Apelacja jest kolejnym środkiem zaskarżenia sprowadzającym się do polemiki z ustaleniami Sądu I instancji. Sąd Okręgowy – o czym była mowa wyżej – wykazał, iż nie podchodził bezkrytycznie do depozycji św. M. B. i parokrotnie wskazywał przypadki w których nie uwzględniał zeznań świadka gdy nie miał możliwości ich weryfikacji, choćby przez ich uprawdopodobnienie. Opisując ustalenia dotyczące zarzutu przypisanego osk. K. D., Sąd Okręgowy odnosi się do tego fragmentu zeznań świadka, gdy mówił on o współdziałaniu oskarżonego z D. J.. Wyjaśnia też co mogło być źródłem pomyłki świadka. Zważywszy na zakres działalności, szeroki krąg osób współdziałających, zmieniające się składy osób współdziałających itp. wyjaśnienia te są przekonujące. To samo dotyczy umiejętności prowadzenia samochodu przez osk. D..

Odmienne należy ocenić argumentację apelacji, w której autor poświęca znaczny fragment kwestii m. in. posiadania prawa jazdy i innych dokumentów związanych z autem. Snuje też rozważania dotyczące umowy sprzedaży samochodu H. sugerując zaniechanie Sądu, który „mógł z łatwością dokonać weryfikacji prawdziwości tych wyjaśnień (chodzi o depozycje św. M. B. – przyp. S.A.) zlecając chociażby dokonanie badań porównawczych pisma oskarżonego”. Zapomina przy tym, iż fakt posiadania samochodu przez osk. D. (nie umiejącego rzekomo jeździć) jest bezsporny. Na k. 16125 – 130 znajduje się korespondencja z właściwymi agendami Starostwa wraz z kserokopią dowodu rejestracyjnego. Bezspornym jest także fakt sprzedaży auta osobie, o której zeznawał św. B. – R. L., bowiem wynika to z dokumentacji dotyczącej dalszych losów auta. Czemu zatem miałyby służyć wspomniana ekspertyza, skoro okoliczność sprzedaży i złożenia podpisu na umowie przez K. D. zostały przekonująco przedstawione w wyjaśnieniach św. M. B..

Powyższe obrazuje polemiczny jedynie charakter apelacji skarżącego, która w tych okolicznościach nie zasługuje na uwzględnienie.

Oдноśnie apelacji prokuratora oraz obrońcy osk. S..

Oczywistą jest zasadność **pisemnej** apelacji prokuratora w części dotyczącej osk. E. S. z uwagi na orzeczenie grzywny powyżej maksymalnej liczby stawek dziennych, przewidzianej obowiązującymi przepisami. Konieczną była zatem korekta zawarta w pkt III.3 wyroku Sądu Apelacyjnego.

Natomiast, nie w pełni zasadne są wnioski zawarte w apelacji obrońcy (wsparty niekonwencjonalnej treści pismem prokuratury do oskarżonego) oraz w ustnym wystąpieniu oskarżyciela publicznego na rozprawie odwoławczej (zgłoszonym w trybie art. 440 k.p.k.) o zastosowanie art. 60 § 4 k.k. przy wymiarze kary temu oskarżonemu.

Sąd Apelacyjny **w pełni podziela** argumentację Sądu I instancji w przedmiocie braku podstaw do zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary temu oskarżonemu. Obszerna (str. 206 – 208 uzasadnienia), rzeczowa i przekonywująca motywacja zasługuje na akceptację bez potrzeby przytaczania ponownie zaprezentowanych argumentów.

Jednakże uwzględniając postawę oskarżonego, która miała istotne znaczenie dla końcowego rozstrzygnięcia, Sąd Apelacyjny uznał za zasadne dać wyraz i odzwierciedlić w wyroku także kryteria wymiaru kary zawarte w art. 53 § 2 k.k. w postaci:

- zachowania się oskarżonego po popełnieniu przestępstwa (decyzja o złożeniu jednak wyjaśnień), a także
- zadośćuczynienia w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości (właśnie poprzez złożenie wyjaśnień i ujawnienie przestępczej działalności).

W konsekwencji złagodził wymierzone osk. E. S. (1) kary jednostkowe za przypisane czyny oraz wymierzył łączną karę pozbawienia wolności przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji. Obniżył również w istotny sposób łączną karę grzywny, której liczba stawek dziennych niewiele odbiega od surowszej z kar jednostkowych.

Koniecznym rezultatem tych zmian było uchylenie łącznych kar pozbawienia wolności i grzywny, a po ich korekcie orzeczenie nowych kar łącznych oraz zaliczenie na poczet kary pozbawienia wolności okresu zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie (pkt III 1 – 6 wyroku).

W końcowych uwagach uzasadnienia, należy odnotować, iż Sąd Okręgowy dokonał wielokrotnie zmiany opisów czynów przypisanych oskarżonemu, co było konsekwencją poczynionych w toku postępowania jurysdykcyjnego ustaleń. Prawidłowo zakwalifikował przypisane im czyny, a rozstrzygnięcia w tej mierze rzeczowo i obszernie omówił w pisemnych motywach wyroku.

Sąd Apelacyjny co prawda odniósł się do zawartych w niektórych apelacjach zarzutów rażącej surowości kary (apelacje obrońców osk. A. K., P. R., P. K. i E. S.) jednakże na koniec chce zwrócić uwagę na następujące elementy obrazu narkomanii w Polsce. Po początkowym okresie domorosłych na ogół działań związanych głównie z hodowlą i przetwórstwem maku i słomy makowej (produkcja i obrót tzw. kompotem) pojawiły się na rynku różnego rodzaju środki odurzające i substancje psychotropowe, przy czym przedmiotem postępowań karnych były zdarzenia związane z przemytem lub obrotem tymi środkami liczonymi w gramach (najczęściej dziesiątkach lub setkach gramów), w chwili obecnej zaś, tak jak w niniejszej sprawie, przedmiotem są te środki liczone w kilogramach i to ich dziesiątkach bądź setkach, a zdarzają się postępowania dotyczące ton środków odurzających. Ta nad wyraz niebezpieczna tendencja nakazuje (niezależnie od podwyższania granic sankcji przewidzianych za określone czyny) zwrócić uwagę na właściwe kształtowanie represji karnej w konkretnych sprawach. Uwzględniając powyższe oraz przywołane w uzasadnieniu wyroku indywidualnie co do każdego z oskarżonych okoliczności – wymierzonych im kar nie można uznać, zdaniem Sądu Apelacyjnego, za rażąco surowe.

Sąd Apelacyjny dokonał ponadto niezbędnych korekt w opisach czynów przypisanych osk. R. P. i E. S. co wiązało się z wyłączeniem do rozpoznania w odrębnym postępowaniu sprawy osk. T. B. oraz A. R. w związku z błędnym jego sformułowaniem i częściowo kwalifikacją prawną z przyczyn omówionych wcześniej w zakresie apelacji obrońcy tego oskarżonego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.

Zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

Zasądził na rzecz adwokatów występujących z urzędu przed Sądem Apelacyjnym honoraria w wysokości odpowiadającej liczbie przypadków uczestnictwa ich w posiedzeniach Sądu odwoławczego.